Doar o cursă spre Venus

- Toată lumea la bord! Cursă spre Venus pleacă peste 5 minute şi 14 secunde. Toată lumea la bord! Prima cursă spre Venus pleacă peste 5 minute şi 11 sec...

Vocea computerului ce controla spaţioportul îi aminti lui Mitch de un anume comentator sportiv de la sfârşitul secolului trecut cu deosebirea că originalul era cu mult mai *simpatic*, dacă putea spune aşa, decât prelucrarea audio. Încercă să îşi amintească numele lui, al comentatorului, sau măcar ramura sportivă pe care acesta obişnuia să o comenteze, în cele din urmă renunţă. Cui îi păsa? – tipul era demult oale şi ulcele şi nimeni nu ştia asta în afară de el. Şi poate cei ce programaseră computerul.

- Credeam că vocea lui Ţopescu suna altfel. Dar mă rog, se mai schimbă unele lucruri cu timpul...

Mitch se întoarse de parcă ar fi fost împuşcat spre tânărul caucazian de 24-28 de ani care mormăise aceste cuvinte, înfăţişarea acestuia îl surprinse pe negru chiar mai mult decât tinereţea lui prin contrastul evident dintre vârstă, mentalitatea tinerilor contemporani lui şi cunoştinţele pe care le dovedea. Dar mai ales era surprins de tonul plictisit pe care-l folosise, categoric exprima o informaţie foarte neînsemnată pentru el. Negrul îşi aranjă ochelarii de soare ce-i alunecaseră pe nas şi se strădui să pară la fel de nepăsător ca cel din spatele lui. Se întoarse din nou spre cel din faţă.

- *Deci vocea este a lui Ţopescu*. Nu este vina lor că prelucrarea digitală a dat-o în bară rău de tot, spuse cu o voce suficient de puternică pentru a fi auzit şi de cel din spate. *Sau poate că este, dar atunci cum de naiba se face că nimeni nu are suficient bun simţ pentru a schimba totul! Începând cu prelucrarea digitală şi terminând cu cei care au obţinut-o şi au instalat-o!*

Preferă să-şi exprime revolta în gând şi printr-o grimasă aproape nevăzută de cei din jur. Până în ultimele câteva secunde păruse să fie ultima persoană care aştepta la coadă în faţa terminalului spre Venus, dar un alt întârziat se aşezase în spatele lui ca şi cum ar fi aşteptat ultimul moment pentru a se urca în această cursă. Ca şi el, de fapt. Asta nu-l surprinse, cei care doresc să se folosească de neatenţia şi graba ce apărea întotdeauna în ultimele minute ale unei îmbarcări într-o cursă spre coloniile din exteriorul Terrei nu sunt tocmai puţini. Şi au tot soiul de motive, dar nici unul ca ale lui.

Nu era prea surprins de sosirea neaşteptată a tânărului, nu îl surprinse nici măcar de intervenţia mai mult sau mai puţin avizată a acestuia, dar o făcură furia şi revolta pornite din senin. Respiră adânc, profund, o serie de amintiri din perioada Zen a vieţii lui îi reveniră în minte instantaneu şi se calmă. Toată revolta şi furia îi dispărură ca prin farmec iar gândurile începură să-i vuiască prin minte printre perioadele de linişte profundă analizând posibilele reacţii ale celor din jur.

- Vorbeşti de parcă l-ai fi cunoscut, îi şopti o voce lângă ureche.

Mitch tresări abia vizibil şi tuşi scurt înaintând cu un pas, era un lucru pe care nu-l anticipase. Un subiect despre care nu vroia să discute mai ales cu cineva abia întâlnit, chiar dacă impresia pe care şi-o făcuse despre acest cineva era una bună. Iar negrul crede în prima impresie, este nevoit să o facă după o viaţă atât de lungă ca a lui. Preferă însă să-şi păstreze părerea pentru el şi se întoarse pe jumătate spre noul interlocutor:

- Nici vorbă. Doar că mă pasionează sportul clasic...

- Curios, dar şi pe mine. Este adevărat că doar ca o parte a unui lucru mai mare, dar pot spune că mă pasionează şi acea parte a civilizaţiei vechi.

- *Dacă sfârşitul secolului trecut este pentru el istorie veche, atunci eu sunt preistoric*.

Negrul îşi însoţi gândul cu un zâmbet vag dar ironic confundat însă o intenţie de a zâmbi, tânărul îi zâmbi la rândul lui larg iar ochii i se umplură de o lumină caldă. Îşi întinse mâna spre cel din faţă.

- Daniel Muşat.

Negrul ezită pentru un moment apoi, convins de sinceritatea zâmbetului, îi apucă mâna şi o strânse puternic.

- Mitch Sarca. Încântat că te cunosc.

- Eşti român?!?!

Uimirea părea sinceră. La fel de adevărată ca şi nedumerirea femeii care-i verifică paşaportul şi biletul de călătorie negrului, era clar că nu vorbea româna. Probabil că în cuprinsul educaţiei ei nu intra studierea limbilor străine în afara englezei, limba comercială a Confederaţiei Terestre şi a Coloniilor. Limbă pe care cei doi o folosiseră până în acest moment.

- Ca şi tine, de fapt.

Mitch îşi luă bagajul de mână din aparatul cu raze X, *mulţumesc lui Dumnezeu că nu au descoperit nimic*, şi se opri după câţiva paşi aşteptându-şi compatriotul. Sau cel puţin pe cel ce folosea aceeaşi limbă natală ca şi el.

- Dar...

Acesta era vizibil doritor să continue conversaţia acolo, pe loc, dar negrul îl opri cu un gest: computerul continua să îi anunţe cu aceeaşi voce mată şi enervantă că mai aveau aproape un minut până la decolare. Intrară în tăcere iar uşile se închiseră în urma lor.

- Trebuie să facă ceva cu vocea asta, îi strigă Mitch celui de lângă el încercând să se facă auzit peste zgomotele motoarelor care porneau. Au cam dat-o în bară cu prelucrarea electronică.

- Ce spui? strigă la rândul lui Daniel. Nu te înţeleg.

Negrul dădu să-i răspundă dar renunţă cu un gest extrem de sugestiv la urechi apoi îl împinse mai departe pe culoar. Nava se clătină uşor când se desprinse de pe sol iar Daniel aproape se prăbuşi peste el.

- Norocul meu că am pus bagajele cele mai importante în cală! strigă negrul după ce prima serie de zguduituri trecu. Altfel m-ai fi făcut pilaf!

- Nu este nevoie să strigi, îi răspunse pe acelaşi ton ridicat tânărul iar în liniştea care se lăsase dintr-o dată acest lucru atrase câteva priviri curioase ale celor din jur asupra lor. Acum este linişte, continuă pe un ton potrivit.

- Nu sunt surd, bă! îl fulgeră Mitch cu o privire vag resimţită chiar şi prin ochelarii întunecaţi de soare.

Ochiră două locuri libere iar caucazianul se aşeză pe unul dintre ele în timp ce negrul încercă să-şi înghesuie geanta cu o delicateţe gen Terminator într-unul dintre compartimentele special rezervate pentru bagaje.

- Ia spune-mi, cum se face că eşti român dar ţi se spune Mitch? întrebă Daniel în timp ce-şi lega centura. În plus cum se face că eşti negru?

Cel vizat se opri din ceea ce făcea şi îi aruncă o privire plină de milă:

- Strămoşii mei erau negri.

- Nu asta te-am întrebat, mârâi tânărul.

Evident, faptul că era unul dintre cei mai joviali tineri pe care Mitch îi cunoscuse în ultimul timp nu îl împiedica să se înfurie în momente ca acesta, când cineva îl lua în derâdere. Dar emoţia negativă dispăru destul de repede, suficient de repede pentru ca Mitch să nu o ia în considerare. Deci nici nu insistă prea mult asupra subiectului:

- Mi se spune Mitch pentru că prietenii din San Francisco nu puteau să-mi pronunţe prea bine prenumele, adică Mihail. Sunt negru şi sunt român pentru simplul motiv că pe la sfârşitul anilor ´90 bunicii mei s-au refugiat în România. Deşi am două cetăţenii şi locuiesc în San Francisco cea mai mare parte a timpului, faptul că m-am născut şi am crescut în zona Carpaţilor mă face să mă consider român oriunde aş fi.

- 2090?! Numai acum două decenii?

- Ceva mai devreme... dar este o poveste ceva mai lungă.

Unul dintre ultimele lucruri pe care le dorea era să-i explice unei persoane pe care tocmai o întâlnise povestea ultimilor 2000 de ani din istoria lui şi a familiei sale. Căzut pe gânduri ar fi stat aproape la nesfârşit pe culoar dacă o tânără şi frumoasă stewardesă nu i-ar fi atras atenţia să se aşeze pe locul lui înainte ca gravitaţia să scadă prea mult.

- Frumoasă fată! exclamă tânărul după ce aceasta se îndepărtă suficient de mult pentru a nu-l mai auzi.

Deschise gura să adauge un comentariu deocheat dar expresia feţei celui de lângă el îl făcu să se răzgândească. Nu era o expresie deloc plăcută.

- Şi spune-mi, cu ce te ocupi? schimbă atunci subiectul.

- Sunt doctor, sau mai precis specialist în hematologie şi dermatologie.

Îi întinse o cartelă de vizită şi se bucură că avusese intuiţia să-şi facă aşa ceva înainte de plecare, aşa poate nu se va mira nimeni de conţinutul genţii sale.

- Măi, măi, măi. Şi ce cauţi tu pe Venus? Călătorie de plăcere sau ai fost trimis cu o misiune acolo?

Negrul aproape sări în sus dar se linişti aproape în ultimul moment:

- Cu o misiune? Cum adică cu o misiune?

Tânărul păru să nu observe pentru că în întrebă deosebit de calm şi de răbdător:

- Ai fost repartizat acolo?

- Cam aşa ceva. Se pare că unul dintre medicii anteriori a decedat din motive mai mult sau mai puţin cunoscute şi am fost trimis în locul lui.

- Atunci se pare că ne vom mai întâlni pe acolo.

Mitch apucă cartela de vizită pe care cel de lângă el i-o întindea şi activă dispozitivul holografic ataşat, se dovedea că stătea lângă patronul unei firme de construit şi întreţinut sisteme electronice şi roboţi.

- Afaceri?

Daniel aprobă din cap.

- Nu eşti prea tânăr pentru aşa ceva? Din câte ştiu pentru a face afaceri pe Venus trebuie ca firma pe care o deţii trebuie să fie destul de importantă.

- Mda... Am moştenit această afacere, nu este prea mare sau importantă dar familia meu a participat la construcţia coloniilor de pe Marte şi din centura de asteroizi, contactele tatălui meu mi-au adus afacerea de pe Venus.

- Dar colonia de pe Venus este gata.

- În proporţie de 89%. Chiar crezi că toţi cei de aici sunt în călătorie de plăcere ca şi noi doi?

- Deci atunci când apar probleme sunteţi chemaţi voi, schimbă Mitch subiectul.

- Să zicem. Asta nu înseamnă că sunt probleme pe Venus. Trebuie să definitivez unele treburi... Acel gen de lucruri care nu pot fi rezolvate decât prin prezenţa personală la faţa locului.

Tânărul tăcu iar propoziţia rămase în suspensie până se pierdu în spaţiul interstelar de dincolo de carcasa navei.

- Da... sigur.

Ironia din vocea sa era abia vizibilă şi se pare că Daniel nu o observă sau o ignoră pentru că nu reacţionă cu nimic. Pentru Mitch era cert un lucru, de când se ştia arhicunoscutele legi ale lui Murphy îi adeveriseră anumite fapte de viaţă de prea multe ori în trecut pentru a fi ignorate: nu existau lucruri care să meargă perfect chiar de la început, mai ales pe o planetă în care mediul înconjurător era deosebit de periculos şi nociv pentru o fiinţă umană – poate că chiar de aceea era atât de atractivă – iar prezenţa unui patron de firmă de întreţinere de sisteme electronice pe o navetă ce în cele din urmă avea să-l ducă pe Venus era suficient pentru a-l pune pe gânduri. Faptul că era singur nu era prea important, subalternii săi ar fi putut foarte bine să urce la nava principală cu navetele anterioare.

- Cât mai avem până pe orbită? întrebă un Daniel Muşat nerăbdător.

- Cam 12 minute cred, îi răspunse Mitch fără să se uite la ceas.

Se întinse după conectorul cu computerul navei agăţat pe scaunul din faţa sa cu scopul clar de a afla timpul corect dar nu mai ajunse la el, câteva zdruncinături violente îl făcură să încremenească pe scaun şi să se prindă cu putere de marginile acestuia. Nu era procedura standard, dar merge şi aşa. Se auziră câteva ţipete surprinse ale femeilor şi strigăte aproape încântate ale copiilor care mai erau cu ei pe navetă, dar asta era cel mai lucrul cel mai puţin important.

- De ce trebuie să mi se întâmple mie astea? auzi vocea alarmată a unui om aşezat pe unul dintre scaunele din dreptul lor dincolo de culoar.

Negrul întoarse instinctiv capul spre el studiindu-i cu atenţie chelia proeminentă şi ochelarii – *de ce nu poartă lentile de contact?* –, transpiraţia îi umplea fruntea şi faţa grăsuţă în timp ce mâinile îi erau încleştate de mânerele scaunului său. Tipul era clar extrem de stresat, părea că avea de gând să cedeze psihic în momentele imediat următoare.

- Nu vă îngrijoraţi, îi răspunse Daniel deşi ştia că întrebarea nu îi fusese adresată lui, este ceva normal în pătura inferioară a atmosferei. Există nişte curenţi de aer...

- Du-te dracului, prostule, nu te-am întrebat nimic.

Se părea că individul nu era suficient de stresat sau de înfricoşat pentru a-i da tânărului un răspuns foarte dur şi fără nici o urmă de simpatie sau omenie.

- Idiot nerecunoscător!

Exclamaţia lui Daniel fusese spusă în şoaptă dar aciditatea acesteia îl făcu pe Mitch să tresară şi se întoarcă spre el. Expresia de pe faţa celui din stânga sa nu exprima decât un dezgust total pe care negrul nu îl înţelegea pe deplin şi pe care nici nu credea că avea să-l înţeleagă vreodată.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, dar am avut unele probleme cu un tip asemănător cu gunoiul din dreapta ta.

Scuturăturile încetară iar cei doi se relaxară împreună cu aproape tot restul oamenilor din navă. Numai chelul din dreapta negrului părea să rămână în continuare stresat, se pare că nu-i pria prea bine în spaţiu sau în pseudogravitaţia ce se făcuse simţită în ultimele minute.

- Credeam că măcar ăsta este diferit...

- Scuzaţi-ne pentru acest inconvenient, se auzi o voce în difuzoarele navetei, era una dintre stewardese, dar am trecut printr-o furtună care ne-a zguduit puţin. Vă garantăm că acest lucru nu se va mai întâmpla.

- Nu ştiu ce fel de probleme ai avut, dar experienţa mea de viaţă m-a învăţat să nu-mi pun mintea cu oameni ca ăsta.

- Ai perfectă dreptate: nu cunoşti problemele mele.

O nouă serie de scuturături violente îl făcu să se oprească din vorbit şi să se prindă cu putere de spătarul scaunului din faţă. Iarăşi o procedură ce nu se aplica standard, dar ce să-i faci?

- De data aceasta nu mai este un lucru normal ce se întâmplă cu naveta asta! exclamă.

- Ai mai fost în spaţiul cosmic?

- De câteva ori pe noua staţia orbitală europeană Zetta şi o dată în vizită la muzeul spaţial Mir.

- Dar credeam că Mir a fost distrus acum 4 luni şi jumătate! Iar înainte de aceea a fost închis mai bine de 10 ani.

- A fost distrus de coliziunea cu o navetă scăpată de sub control, dar asta s-a întâmplat după ce am plecat eu de acolo. Dacă nu ar fi fost aşa nu crezi că arăt prea bine pentru un mort?

O zdruncinătură finală se făcu simţită iar el tăcu, vocea feminină se făcu auzită peste toate celelalte voci a căror murmure se auzeau în valuri peste tot în navetă:

- Am ajuns la staţia orbitală Praga 2. Vă invităm să vă luaţi bagajele de mână şi să intraţi în nava ce vă va duce pe Venus. Vă mulţumim pentru că aţi ales Trax Tourism şi vă mai invităm şi altă dată.

- Nu în următoarea mie de ani, domnişoară, murmură negrul în timp ce se întindea după bagajul de deasupra capului.

Dacă s-ar fi uitat în jos la Daniel ridicându-se de pe scaun ar fi observat expresia stranie a acestuia, era clar că îl auzise şi că interpretase ultimele sale cuvinte drept foarte serioase. Dar Mitch era prea ocupat pentru a urmări persoanele care se înghesuiau spre ieşire, era pentru prima oară când îi observa cu atenţie. În afară de chelul stresat a cărui antipatie pentru toţi din jurul lui era evidentă, Mitch mai observă câţiva copii – un desert excelent şi mai ales foarte proaspăt – pe care nu putu să-i numere din cauza înghesuielii, vreo două cupluri tinere – foarte apetisante, dacă i-ar fi cerut cineva părerea, evident în luna de miere – şi câţiva inşi solitari. Observase vreo două sau trei locuri libere, dar ce să-i faci, naveta lor era ultima aşa că nu se putea plânge că erau prea puţini. Media de vârstă părea a fi de vreo 30-35 de ani, o vârstă acceptabilă pentru prima călătore de plăcere spre o colonie nouă. O parte dintre ei aveau să rămână în colonie, asemenea lui, dar în general era o călătorie de plăcere.

- Mai devreme tu chiar vorbeai serios? îl întrebă Daniel în timp ce treceau prin tubul de legătură cu nava principală.

Mitch întoarse capul spre el şi pierdu contactul cu agăţătoarea de marginea tubului, începu să se mişte incontrolabil în spaţiul relativ îngust dar lipsit de gravitaţie. Daniel îl împinse cu grijă să nu fie prins şi el în mişcarea dezordonată iar Mitch reuşi să se prindă de o nouă agăţătoare. Cu ochii îndureraţi de lumina prea puternică pipăi spaţiul apropiat după ochelarii de soare, Daniel îl salvă şi de data aceasta aducându-i în dreptul palmei. Negrul îşi şterse ochii plini de lacrimi şi îşi puse ochelarii înapoi pe nas, oftă uşurat.

- Referitor la ce?

- La ultima propoziţie... cum adică nu ai de gând să călătoreşti cu agenţia asta de turism pentru următoare mie de ani?

Mitch şovăi o secundă, se folosi de prilej pentru a ieşi din tub şi a arunca o privire în cala bazei în care tocmai intrau. Era aproape uriaşă! Iar gravitaţia era mult mai puternică decât în navetă, aproape la fel de puternică ca pe Pământ. Totul îi amintea de una din sălile de ospeţe din nu mai ştia care palatele franceze din secolul XVIII, la vremea aceea i se păruse la fel de impresionant.

- Bineînţeles că era o glumă, doar ce credeai? Că voi mai trăi încă o mie de ani sau aşa ceva?! Că sunt un fel de nemuritor?!

Râse scurt, dar cam forţat.

- Da şi nu prea. Nu ştiam ce să cred, nu am observat pe faţa ta nici un fel de semn că ar fi o glumă. A... Încă ceva, nu există mai multe feluri de nemuritori, fie eşti nemuritor fie nu eşti.

Mitch zâmbi din nou. de data aceasta ceva mai larg. Dar undeva, în interiorul fiinţei sale, un hău se deschidea gata să îl închidă. *„Să fie oare vorba despre...?”*

- De ce am impresia că o parte a problemelor de care vorbeai mai devreme au avut o legătură strânsă cu persoane care aveau o linie a vieţii extrem de lungă?

Se întoarse parţial pentru a-i studia expresia feţei tânărului dar nu reuşi să vadă nimic neobişnuit. Nici o tresărire, nici un zvâcnet în colţul gurii sau o încruntare rapidă ori o plecare a ochilor, nici un lucru care să-i indice că atinsese un punct sensibil. Cu toate acestea, Daniel îi răspunse:

- Nu o linie de viaţă lungă ci o capacitate de funcţionare extrem de îndelungată.

- Roboţi? se încruntă negrul şi se opri brusc.

- Organisme cibernetice, ca să fiu mai precis. Androizi inteligenţi.

- Ce fel de organisme? se interesă Mitch cu o faţă de parcă ar fi avut un lapsus.

Chiar şi avea.

- Organisme cibernetice. Un fel de şasiu metalic controlat pe interior şi ţesuturi organice pe exterior.

În acel moment Mitch îşi aminti de ceva ce citise sau aflase mai demult despre acest subiect, din punct de vedere teoretic era posibil de construit dar foarte improbabil din cauza marilor probleme pe care încă le mai aducea tehnica în momentul îmbinării între ţesuturile create prin inginerie genetică şi aliajele controlate de microprocesoare. Implicaţiile acestor cuvinte îi smulse un fluierat de uimire.

- Ce s-a întâmplat? Te surprinde conceptul?

Negrul îi împărtăşi gândurile sale.

- Sunt surprins, mai devreme nu păreai să ştii prea multe despre acest subiect.

Mitch ridică din umeri:

- Un lapsus.

- Ai fi surprins dacă ai şti cât de puţine persoane ştiu la ora actuală prea multe lucruri despre acest subiect, continuă Daniel apoi se opri.

Mitch nu pierdu prilejul să-l întrebe:

- A avut legătură cu munca ta? Sau mai precis cu firma pe care o conduci?

- Într-un fel.

Negrul aşteptă extrem de curios continuarea, dar cum aceasta nu mai sosi se întoarse cu faţa spre turiştii care îi depăşiseră şi porni pe urmele lor. Daniel îl urmă în imediata apropiere.

- Pe unde naiba ajungem la nava de transport? întrebă în gol negrul.

- De unde vrei să ştiu? Sunt prima oară pe această bază.

Grupul ajunse în capătul sălii, în faţa lor se întindea o intersecţie aproape la fel de imensă ca restul sălii. Două coridoare porneau undeva în lateral prin două porţi relativ mici, erau cele mai circulate; în schimb cele 3 porţile sigilate din faţa lor păreau la fel de dure ca o stâncă pierdută în vidul interstelar şi bătută de toate vârtejurile vântului solar, la fel de nefolosite şi lipsite de activitate ca o asemenea stâncă. Negrul se proţăpi în dreptul acestor porţi lângă grupul de care aparţinea apoi îşi aşeză geanta pe solul din metal aşteptând ca cineva să le indice drumul spre prima navă spre Venus. De data aceasta erau mai mulţi ca înainte, aproximativ 500, adică cam toţi după cum estima Mitch. Abia după aproape jumătate de oră de aşteptare îşi făcu apariţia un individ cu o faţă de viezure şi cam lunecos – deşi îi inspira un aer extrem de familiar, Mitch nu ar fi avut încredere în el nici măcar pentru un suc sau un pahar cu apă, în cazul în care şi-ar fi reluat încercările nereuşite de a bea asemenea lichide – care se dovedi a fi ghidul lor. Primiră câte un localizator şi porniră la drum, după numai 14 minute grupul de noi călători interplanetari intrară în carcasa de metal care avea să le fie locuinţa pentru următoarele câteva zile până la destinaţie. Mitch răsuflă uşurat, individul cu faţă de viezure rămase în urmă şi era aproape sigur că nu avea să-l mai vadă niciodată.

În timp ce înaintau pe un culoar în interiorul navei îi spuse acest lucru şi lui Daniel.

- Individul nu este tocmai om, este un hibrid, îi răspunse acesta.

- Cum adică?

- Din ceea ce ştiu acum vreo 70 de ani s-au făcut încercări de combinare a genelor umane cu cele de liliac şi de şoarece cu scopul de a-i ajuta pe oameni să supravieţuiască mai bine în spaţiu şi noile colonii stelare.

- Lilieci şi şoareci? Dar de ce?

Mitch nu se putu abţine să nu arunce o privire în spate spre uşa metalică acum închisă de parcă ar mai reuşi să-l vadă o dată prin ea, dar era imposibil chiar şi pentru unul ca el. Se întoarse pe călcâie şi continuă să meargă mai departe agăţat de barele de protecţie ţintuite la o înălţime medie pe toată lungimea pereţilor culoarelor navei. Acum, câtă vreme nu este încă obişnuit cu gravitaţia navei şi uşoara senzaţie de mişcare este mai bine, mai confortabil, să le folosească.

- Ce legătură au liliecii şi şoarecii cu spaţiul interstelar şi coloniile? repetă.

Daniel ridică din umeri dând impresia că chestia îl depăşea.

- Pe de altă parte cum se face că nu am auzit şi se despre acest lucru? murmură negrul doar pentru el.

- Nu te nelinişti, puţini ştiu despre acest subiect. Este din cauză că a fost considerat un experiment nereuşit dar le-a fost permis să trăiască.

- Ai un auz destul de bun, remarcă Mitch cam acid.

Daniel ridică din nou din umeri, se părea că acest lucru îi intrase în reflex. Iar dacă nu reuşise încă acel lucru avea să o facă în curând.

- Nu este vina mea.

- Cum ai aflat despre ei?

- Mai mult accidental. Am cunoscut câţiva cu prilejul călătoriilor prin staţiile orbitale. Sunt de-a dreptul incredibili: chiar dacă nu au o înfăţişare de prea mare încredere, dacă le dovedeşti că eşti cinstit şi că eşti de partea lor te poţi baza pe ei în orice situaţie.

- Presupun că au fost marginalizaţi şi folosiţi ca forţă de muncă ieftină pe staţiile spaţiale.

- Parcă nu ştiai nimic despre acest subiect, tresări Daniel.

- Dacă ai fi citit mai mult din istoria de care spuneai că eşti pasionat ai fi ştiut că acest lucru s-a mai întâmplat de câteva ori în istoria omenirii. De fapt de prea multe ori, dacă ar fi să-mi spun eu părerea.

Localizatorul de la centură începu să piuie strident, ajunsese în dreptul camerei. Se opriră.

- Cred că am ajuns, începu Mitch apoi se opri să-i facă loc unui grup de persoane care trecea mai departe.

Se prinse cât mai bine de una din barele de protecţie apoi se întoarse spre cel care vorbea:

- Peste vreo două ore voi fi în sala de mese, dacă vrei să mănânci mă găseşti acolo.

Sinceritatea din zâmbet tânărului îl cuceri pentru a doua oară pe Mitch, nu ştia de ce dar se simţea atras, fascinat, într-un fel cu totul inexplicabil de acesta. Nu ştia dacă era din cauza persoanei respective ori din cauza bagajului său de cunoştinţe sau a scopului oarecum ambiguu pe care-l declarase. Sau poate toate acestea împreună acţionau asupra lui ca un magnet sau ca lumina becului asupra unu fluture, îşi atrase atenţia asupra acestui aspect şi îşi propuse să verifice câteva lucruri.

Se despărţiră cu un salut iar Mitch intră în vreme ce Daniel îşi continuă drumul. Luminile aprinse îi permiseră să arunce prin încăpere o privire rapidă la fel de fumurie ca ochelarii închişi la culoare pe care-i potrivi din nou pe nas, camera nu era sărăcăcioasă dar nici prea departe de asta nu era. Singurul lucru cât de cât contemporan era proiectorul holografic dintr-un colţ al camerei, în acest moment se putea desluşi cu uşurinţă corpul butucănos-alungit al navei dar foarte suplu cu toate secţiunile şi subsecţiunile sale, negrul nici nu încercă să desluşească labirintul de culoare ce străluceau mat. Nu i-ar folosi la nimic. Un semen mai bătrân de-al lui ar spune că este o ambianţă spartană, dar nu mai existau vampiri suficient de bătrâni care să fie capabili să spună acest lucru – mediu ucigător al ultimelor secole de progres tehnologic, dar mai ales oamenii, aproape îi decimase specia. Dar pentru restul, pentru cei puţini, ei le deschiseseră drumul spre stele şi spre lumina zilei.

Negrul îşi aşeză geanta pe pat şi spuse cu voce puternică:

- Computer, redu intensitatea luminii la 10%.

Computerul încăperii se execută, rămas într-o obscuritate atât de relaxantă pentru el se apropie de masă şi cele două scaune şi îşi scoase ochelarii de pe nas. Cam nelămurit ezită câteva momente înainte de a-şi pune ochelarii lângă paharele goale şi întoarse cu piciorul în sus apoi se întoarse cu rapiditate spre pat şi scoase din geantă un obiect de dimensiunile unei cărţi ceva mai mari. Scoase din geantă o unitate de sânge pe care o muşcă într-un colţ. O goli din câteva sorbituri apoi aprinse computerul portabil.

- Computer, porneşte un motor de căutare, spuse.

Ezită de parcă ar fi încercat să-şi amintească ceva.

- Stimate călător, pregătiţi-vă de decolare.

Mitch tresări la auzul mesajului dar nu reacţionă cu nimic mai departe comportându-se mai departe de parcă memoria i-ar fi la fel de goală ca şi o foaie de hârtie încă nefolosită. După câteva secunde simţi impulsul iniţial al navei şi ridică punga acum goală de parcă ar fi vrut să spună un toast, deschise gura dar în încăpere nu se auzi nici un sunet.

- Să-ţi fie de bine.

Negrul îşi coborî privirea spre computerul din faţa lui, zăcea aprins pe masă şi aştepta următoarea sa comandă.

- Computer, taci naibii din gură şi porneşte un motor de căutare.

- Mi-ai spus deja asta, mă. Mai spune-mi însă şi pe cine să caut şi o voi face.

- Subiectul este Daniel Muşat. Caută să afli totul despre el şi afacerea familiei. Mergi până în urmă cu 100 de ani.

- S-a făcut. Te-aş sfătui să faci un duş, se simte nevoia. Începi să-ţi pierzi memoria tot mai mult.

- Chiar aşa?! Ce-ar fi să-ţi păstrezi sfaturile pentru tine şi să îmi furnizezi informaţiile cât mai repede?

Vocea computerului redeveni cea oficială.

- Timpul estimat: 7 minute şi 31 de secunde. Te-aş sfătui să faci un duş, se simte nevoia.

Mitch se ridică în picioare şi dintr-o singură mişcare aruncă unitatea de sânge acum goală direct în atomizator – se pare că lecţiile de baschet clasic de acum 100 şi ceva de ani îşi făceau încă efectul – apoi începu să se dezbrace cu rapiditate. Câteva minute mai târziu opri apa de la duş şi ajunse în faţa oglinzii, dincolo de întunericul aproape complet care stăpânea şi această încăpere străluceau doi ochi ca de felină surprinsă în timpul nopţii de raza unei surse de lumină, dar mult mai puternic. În spatele ochilor se oglindea chipul atât de cunoscut pentru el dar invizibil pentru majoritatea oamenilor, o imagine la fel de vie ca atunci când o observase pentru prima oară a monstrului dezgustător în care se transformase fără voia lui în urmă cu o eternitate, sparse oglinda cu un gest instinctiv de dezgust.

- Am găsit informaţiile pe care le căutai, auzi vocea slabă a computerului din camera alăturată.

Mitch oftă, toată mutarea asta îl obosea prea mult.

- Sunt prea bătrân pentru asta!

Se întoarse în încăperea principală şi începu să se îmbrace. În urma lui oglinda spartă se recristaliză în chiuvetă, tot ce îi mai rămânea de făcut era să o pună înapoi la locul ei.

- Spune-mi tot, lătră spre computerul de pe masă.

Acesta începu să-şi depene molcom memoriile în timp ce pe ecran se derulau poze de epocă sau diverse informaţii vizuale sau/şi auditive referitoare la subiect. Mitch le urmărea însă numai în parte în timp ce se plimba aproape neliniştit de-a lungul şi de-a latul încăperii.

- Istoria firmei CyberRom a început spre sfârşitul secolului XX, mai precis în 12 decembrie 1999 când a fost înfiinţată ca firmă de programe în Oradea, România, de Victor Muşat şi Ciprian Chereji. În primii ani nu a avut prea mult succes, dar au reuşit să se menţină pe linia de plutire. Şansa vieţii lor a apărut când s-a deschis poarta României spre NATO şi indirect, prin această organizaţie, spre programul spaţial.

- Nu-mi spune că s-au diversificat spre sistemele electronice, îl ironiză Mitch.

- S-au diversificat spre sistemele electronice şi spre roboţi industriali.

- Presupun că erau foarte buni în ceea ce făceau.

- Corect. Cum cursa pentru colonizarea Lunii era deja pierdută pentru ei, li s-a oferit un contract pentru porţiunea românească a coloniei de pe Marte, nu era unul exclusiv dar le-a fost de foarte mare folos.

- Cred şi eu.

- Victor Muşat a murit în primăvara anului imediat următor înainte ca colonia să fie terminată, i-au supravieţuit 3 copii: George, Paula şi Mihaela.

- Care este legătura lui Daniel cu ei?

- Este nepotul pe linie paternă al lui George.

- Ce-mi poţi spune despre el ca persoană?

- S-a născut în 2092 în colonia de pe Marte, a studiat la şcolile din zonă inclusiv la universitatea locală până în timpul celei de-a doua revolte marţiene când aceasta şi-a închis porţile. În afară de un mandat de arestare pentru tulburarea liniştii publice datat chiar în acea perioadă şi o menţiune în raportul care s-a făcut despre distrugerea muzeului Mir nu am găsit nimic altceva despre el.

- Ce fel de menţiune?

- Ca martor activ. Vrei detalii?

- Pentru moment nu, dar ataşează raportul datelor pe care le-ai cules deja despre el... Într-un fel nici nu mă aşteptam la altceva, murmură suficient de încet pentru a nu fi luat în seamă de computer.

Mitch rămase pe gânduri pentru câteva secunde iar computerul, de parcă i-ar fi simţit ezitarea tăcu. Dar tot el prelua cuvântul la terminarea noii căutări:

- Ţi-aş putea afişa călătoriile din ultimii doi ani dacă doreşti...

- Nu, mulţumesc.

Tăcu gânditor.

- Ce s-a întâmplat cu Chereji şi descendenţii lui? întrebă dintr-o dată Mitch.

Computerul ezită pentru o secundă înainte de a-i răspunde.

- Ciprian Chereji a murit în 2012, la 3 ani după partenerul său, cancer la plămâni. Ultimul său descendent a fost Patrick Chereji, născut în 2088, mort acum 4 luni şi jumătate în explozia fostei staţii Mir.

- Cum adică?

Amintirile şi deducţia logică i se învălmăşiră pentru un moment în cap apoi explodă zgomotos:

- Pun pariu că Daniel a avut o oarecare legătură cu moartea lui Patrick Chereji.

- Au fost în aceeaşi navetă înainte ca aceasta să-şi piardă controlul. Totul este menţionat în raportul poliţiei militare.

- Afişează-l pe ecran.

Mitch se repezi înapoi lângă computer.

- Parcă spuneai că a fost martor.

- A fost martor. Dar într-un oarecare mod a şi participat... nu ţi-aş putea spune exact cum pentru că unele detalii sunt neclare iar pe altele nu le pot accesa.

- Explică.

- O parte a fişierelor la care se face referinţă sunt protejate de un cod peste care nu pot trece.

- Care este provenienţa lui?

- Necunoscută. Cea mai mare probabilitate este că guvernul l-a creat pentru protejarea datelor secrete.

- Alte probabilităţi?

- CyberRom.

- Să-şi protejeze oare propria conducere?

Computerul nu-i răspunse, dar Mitch nici nu se aştepta la un răspuns.

- Spune-mi atunci toate informaţiile accesibile, oftă el. Sau mai bine extrapolează subiectul folosind aceste date şi redă-mi-l pe scurt.

- Să încep cu începutul sau cu ceea ce s-a întâmplat pe staţia Mir?

- Cu începutul, te rog.

- Dintr-un motiv încă necunoscut acum 16 luni au apărut o serie de divergenţe între familia Muşat şi familia Chereji care s-au degradat destul de rapid în violenţă, deţin un raport al poliţiei care atestă descinderea unui echipaj la sediul firmei. O parte dintre membrii celor două familii au fost arestaţi, dar pentru că nu s-a întâmplat nimic grav iar cele două familii erau încă destul de importante la vremea aceea s-au ales numai cu o amendă pentru tulburarea ordinii publice. Nu cunosc vreun factor de legătură, dar la două săptămâni după această întâmplare a avut loc ce-a de-a doua revoltă de pe Marte.

- Ce vrei să spui? Că s-ar putea să fie din vina lor?

- Nu am date care să dovedească acest lucru, dar am găsit unele rapoarte ale prizonierilor din acea perioadă care descriau în 4 dintre cele mai fierbinţi zone oameni care, conform portretelor robot, ar fi putut face parte din cele două familii. Iar faptul că două din aceste zone erau universitatea şi colonia românească indică că ar putea exista o legătură cel puţin indirectă cu subiectul care te interesează şi familia lui.

- Totuşi nu înţeleg un lucru. Până la urmă Marte a obţinut...

Lăsă fraza în suspensie şi căzu pe gânduri, ar fi rămas aşa un timp nedefinit dacă computerul nu i-ar fi completat ideea:

- Faptul că Marte a obţinut din această revoltă unele avantaje economice nu reprezintă o conexiune logică între subiecţi şi revoltă. Firma CyberRom este doar una dintre firmele care şi-au revenit de pe urma acestor avantaje economice.

- Ştiu. Chiar la asta mă gândeam. Dar există o foarte mare probabilitate ca cineva să fi folosit această revoltă pentru a o întoarce în avantajul coloniei marţiene independent de cine a început revolta, oricine a fost acel cineva.

Negrul se ridică de pe scaun şi reîncepu să se plimbe prin încăpere de această dată vizibil tulburat.

- Şi spui că CyberRom şi-a revenit de pe urma avantajelor economice obţinute de pe Pământ?

- Corect. Şi-a revenit pe deplin şi chiar s-a dezvoltat, doar aşa a obţinut contractul pe Venus.

- Când s-a întâmplat asta, adică chestia cu contractul?

- Acum două săptămâni.

- Ce s-a întâmplat cu conducerea firmei CyberRom? Dacă am înţeles bine Patrick Chereji a murit în explozia staţiei Mir.

- Corect. Cu el s-a stins familia Chereji.

- Cum aşa?

- Dacă nu ai fi fost atât de grăbit să afli totul dintr-o dată ţi-aş fi spus că Patrick mai avea o soră şi doi veri fiecare cu partea sa de acţiuni din firmă, din nefericire şi dintr-o coincidenţă extrem de ciudată au murit cu toţii în timpul revoltei. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu cea mai mare parte a familiei Muşat, în afară de o ramură a familiei care s-a rupt de firmă şi numai vrea să ştie nimic de ea. Daniel Muşat este ultimul supravieţuitor.

- Convenabil, nu-i aşa?

O nouă tăcere din partea computerului.

- Referitor la distrugerea staţiei Mir aş vrea să-mi spui cum se face că Daniel Muşat şi Patrick Chereji au ajuns împreună pe aceeaşi navetă înainte de a-şi pierde controlul cu toate problemele care au existat între ei în trecut? Am citit raportul şi nu am găsit nici un detaliu referitor la asta.

- Date insuficiente. Totuşi se pare că ceva este în neregulă cu indicativul navetei...

Mitch vru să mai întrebe ceva dar un sunet îl făcu atent la ceea ce se întâmpla pe ecranul computerului, o icoană îi atrăgea intenţia că procesorul acestuia era ocupat cu nişte calcule.

- Te ajută faptul că dimensiunea navetei era extrem de redusă? întrebă acesta după câteva zeci de secunde de calcule intense.

- Cât de redusă?

- Pentru 4 locuri şi ceva bagaje.

- Hm.

Negrul nu rămase pe gânduri, informaţia nu făcea decât să facă să apară noi semne de întrebare. Prin minte îi trecură cu viteza fulgerului o serie de posibile explicaţii dar nici una nu reuşi să-l mulţumească pe deplin.

- Computer, ce poţi să-mi spui despre activitatea firmei?

- Explică te rog, auzi el vocea computerului camerei.

- Nu cu tine vorbeam, mă. Rămâi în aşteptare.

- Ce anume te interesează din activitatea firmei? îl întrebă computerul personal.

- Toate datele despre organismele cibernetice şi posibilitatea creării lor de către CyberRom.

- Caut... Caut... În rapoartele oficiale nu găsesc nimic. Caut... Am găsit ceva interesant: pe lângă diplomele de inginer de sisteme şi de economist Patrick Chereji mai avea una de genetician. Mai mult, conform unor aluzii pe care le-am observat în unele rapoarte din timpul revoltei se pare că logodnica lui Daniel era la rândul ei la facultatea de inginerie genetică, se pare că cei trei au fost văzut destul de des împreună în cele mai diverse locuri.

- Ce s-a întâmplat cu logodnica lui Daniel Muşat?

- A murit în timpul revoltei.

- Bine, se hotărî Mitch să încheie totul. Salvează totul pe hard şi începe o notă de jurnal, adaugă o copie a ceea ce ai salvat la începutul notei.

Computerul se execută şi pe ecran apăru o notă de jurnal cu data de 29 august 2118, data curentă. Personajul îşi trecu mâna prin părul negru şi des înainte de a continua de parcă ar fi încercat să-şi adune gândurile pierdute printre problemele altcuiva răspândite de-a lungul ultimului secol şi a porţiunii colonizate a sistemului solar.

- Problemele generale ale substanţei par a fi rezolvate, toleranţa organismului la radiaţiile ultraviolete a crescut cu mult în ultimele 10 zile de când am început să folosesc frecvent soluţia, acum pot să mă plimb fără probleme la o radiaţie pe 3 sferturi din cea standard de pe Pământ sau vreme de câteva secunde prin dezinfectatoarele cu ultraviolete cu un nivel de radiaţie de până la 5 ori radiaţia standard. Singura problemă par a fi efectele pe care soluţia le are asupra chimiei creierului şi asupra memoriei, efectele secundare se manifestă sub formă de lapsusuri sau chiar amnezie temporală dacă soluţia este păstrată prea mult pe corp. În această etapă a cercetărilor recomand două lucruri: să se lucreze mai departe asupra formulei în această direcţie iar până atunci se poate folosi formula deja existentă cu condiţia ca să se facă cel puţin un duş la 5 sau 6 ore sau chiar mai frecvent în funcţie de caz. Încă ceva, aminteşte-i lui Bartolomeu că ideea sa ar putea fi corectă dar supravegheaţi-l...

Mitch mai continuă să vorbească câteva minute despre chimia organică şi cum ar putea fi folosită pentru a-i ajuta pe vampirii din tot sistemul solar să vadă lumina soarelui fără alte mijloace de protecţie.

- Ai notat totul?

- Da, răspunse computerul placid.

- Un alt factor foarte important despre care trebuie să vă vorbesc este legat de organismele cibernetice.

Începu să explice succint termenul şi adăugă referinţe despre ultimele descoperiri pe această temă exceptând ceea ce ştia acum despre CyberRom. În acest moment a conversaţiei-monolog cu computerul se uită la ceas, mai avea 28 de minute până la întâlnirea din sala de mese cu Muşat. Mitch se decise că era suficient pentru a încheia spectaculos şi să ajungă la timp în sala de mese.

- Nu cred că trebuie să adaug cât de mult ne poate ajuta în încercările noastre de a redeveni cel puţin parţial oameni un asemenea exemplar de cyborg. În toate referirile pe care vi le-am dat din literatura de specialitate se spune că acest lucru este imposibil cu tehnica actuală şi se spune şi de ce. Dacă vreţi, le puteţi citi dar nu sunt foarte importante. Ceea ce este cu adevărat important este ataşat în partea iniţială a acestei note de jurnal. Se pare că firma CyberRom – aveţi toate datele pe care le am despre ea acolo – a reuşit să construiască cel puţin un cyborg perfect funcţional. Cum datele mele sunt indirecte, nu am cum să ştiu detalii despre cum, când şi mai ales cât timp a funcţionat acest organism cibernetic. Completarea acestor date este impetuoasă şi cade în responsabilitatea voastră. Nu mă interesează cum, doar să o faceţi. Acum însă trebuie să plec, am o întâlnire cu Daniel Muşat. Am să încerc să aflu cât mai multe de la el fără să îmi dau de gol acoperirea, dar să mă ţineţi la curent. Mitch Sarca terminat.

Nota de jurnal se încheie iar computerul închise fişierul text/audio/vizual şi îl puse pe hard-disk.

- Trimite nota actuală acum, nu mai aştepta să se ajungă la dimensiunea standard. Treci peste lista de priorităţi şi trimite-o pe asta prima cu menţiunea de urgent.

- S-a făcut, îi răspunse computerul după vreo 20 de secunde. Alte comenzi?

- Nici una. Închide toate sesiunile de care nu ai nevoie şi rămâi în aşteptare până când voi avea nevoie din nou de tine.

- Bine, şefule. Mulţumesc că m-ai folosit.

Ecranul se stinse. Negrul se ridică şi, după ce îşi unse pielea cu un strat gros dintr-o substanţă uleioasă – cea de curând menţionată – ieşi fluierând. Ajunse în sala de mese fără să atragă atenţie, era doar un simplu călător spre Venus, ca şi toţi ceilalţi, Acolo, adică în sala de mese, Daniel Muşat îl aştepta.

- Vrei ceva de mâncare?

Mitch se uită aproape cu dezgust la grămada diversă de mâncare împrăştiată pe masă, nu mai mâncase mâncare solidă de vreo două secole bune – o eternitate chiar şi pentru el. Prin urmare se întrebă dacă stomacul ar mai accepta aşa ceva. Se decise, curios, să încerce. În plus, nu putea să atragă atenţia – pentru observatorii exteriori nu mâncase nimic de ore în şir. Începu deci să comande o serie de feluri comune care spera să le găsească şi aici, pe navă.

- Ai gusturi excelente în privinţa mâncării.

- Vei vedea că am gusturi excelente în multe alte lucruri, nu numai legate de asta.

Danie râse.

- Nu eşti deloc modest.

- Ba da, dar acum nu este cazul.

- Ştii, îmi placi. Este un sentiment foarte ciudat, pe care nu l-am mai simţit demult, dar sunt multe lucruri pe care le-am descoperit la tine şi care-mi plac.

Chelnerul mecanic sosi cu mâncarea iar conversaţia se opri pentru câteva momente. Suspicios, Mitch luă furculiţa şi începu să o învârtă încetişor prin pastele făinoase din farfurie. În cele din urmă întoarse furculiţa de două ori în jurul propriei axe şi băgă în gură ceea ce reuşi să adune, la început îi veni să vomite şi înghiţi cu greutate dar totuşi gustul îi plăcu. Mai luă o înghiţitură înainte de a continua iar de data aceasta totul merse ceva mai uşor chiar dacă încă cu greutate.

- În schimb eu sunt intrigat de tine, spuse în cele din urmă. Eşti înconjurat de mister şi, dincolo de toate acestea, parcă cauţi să fi descoperit. Sau redescoperit, în funcţie de caz.

- M-ai verificat, nu-i aşa? Nu-mi răspunde, ştiu deja.

- Ai făcut acelaşi lucru.

Nu era o întrebare, era foarte logic. Tot el continuă:

- Şi, ai găsit ceva?

- Mă întrebi dacă am găsit ceva ciudat sau dacă am găsit ceva defel?

A fost rândul lui Mitch să râdă.

- Prima variantă.

- Ceea ce mi-ai spus în navetă se verifică şi chiar am găsit ceva în plus. De ce nu mi-ai spus că eşti unul dintre cei mai respectaţi doctori şi profesori universitari din San Francisco.

- Nu mi s-a părut ceva important. Am încheiat acea parte a vieţii mele, vreau să privesc numai sper viitor.

- Adică spre perioada pe care ai de gând să o petreci în colonia de pe Venus.

- Exact.

- Te stabileşti acolo?

Mitch făcu o faţă de parcă se gândea din plin la acest lucru.

- Nu, adică nu mi-am propus acest lucru. Am auzit despre postul liber de pe Venus şi am cerut să fiu înlocuitorul doctorului mort pentru o anumită perioadă de timp, până când...

- Lasă-mă să ghicesc: Venus este unul dintre cele mai potrivite locuri în care îţi poţi verifica o anumită teorie la care te gândeşti.

- Îţi dai seama că nu pot să vorbesc despre asta.

- Stai liniştit, nici nu doresc să aflu. Nu aş avea ce face cu ea, avem domenii de activitate diferite.

- Nu chiar. Parcă spuneai ceva despre organismele cibernetice...

- Ai dreptate, acolo apare şi ingineria genetică. Sunt sigur că deja ştii despre ce s-a întâmplat pe Marte cu ocazia revoltei de acum câţiva ani, ei bine, de atunci am renunţat la proiectul cu cyborgii. Am rămas la partea metalică a proiectului.

- Dar măcar a mers?

- Ce anume? Proiectul?

Negrul aprobă din cap şi spuse grăbit:

- Nu mă înţelege greşit, nu vreau să mă bag în treburile tale personale sau cele ale firmei, dar sunt pur şi simplu curios.

- Bine. Îmi eşti simpatic, dar chiar şi aşa nu-ţi pot spune... decât da. Până la un moment dat a mers foarte bine.

Mitch şi-a amintit în acel moment de expresia „mulţumesc pentru nimic" dar doar în treacăt. Chiar simpla verificare a unei speranţe reprezenta pentru el o victorie, mintea îi începu să lucreze undeva pe la capacitatea maximă încercând să-şi imagineze motivele pentru care a început să meargă rău. Problemele morale ale folosirii unei serii de androizi inteligenţi aproape identici la suprafaţă cu oamenii au fost primele lucruri care i-au ajuns în atenţie, dar doar până acolo a ajuns. Ceva din exterior îi atrase atenţie, le atrase atenţia la amândoi, iar nimic din ceea ce a urmat nu a mai fost la fel.

Totul a început cu un fâşâit în toate difuzoarele navei, cineva decuplase computerul navei de la sistemul audio sau intervenea în acest sistem pentru a face un anunţ.

- Alo, mă aude cineva?
- Alo, este cineva care nu-l aude?

Daniel era tânăr, din toate punctele de vedere. Chiar şi din punct de vedere al comportamentului, căci ironia şi vaga batjocură din vocea lui sunt specifice unor tineri din zilele noastre.

- Hei!! încercă Mitch să-i atragă atenţia. Nu cred că...
- Ştiu, nu este un comportament frumos, dar nu este nici o problemă în a mă distra un pic pe seama lui. Oricum, nu-i fac nici un rău. Oare ce festă vrea să ne mai joace?

Nu-i făcea rău personajului de dincolo de difuzor, dar altcineva o făcu în locul lui:

- Nava... nava a fost deturnată. Ajutor, tre... trebuie să anunţaţi... să anunţaţi pe cineva.

În acel moment al transmisie zgomotele de paşi se suprapuseră peste voce iar un pocnet asurzitor întrerupse complet sunetul difuzoarelor.

- Ce-a fost asta? Seamănă cu...
- Este o împuşcătură, un pistol Browning de calibrul 9 mm.
- Da de unde ştii tu cum sună un pistol de calibrul 9 mm.? Că veni vorba, de unde ştii că a fost o împuşcătură?
- Elementar, dragă Watson! Elementar.

Posibila explicaţie în cuvinte rămase în suspensie suficient de mult pentru a deveni inutilă, dar un simplu gest reuşi să explice totul. Daniel indică prin acest gest intrarea în sala de mese, unde două „gorile” înarmate apăruseră din senin. Aceştia îi anunţară într-o engleză cu accent străin, nerecunoscut de nici unul dintre eroii noştri, că nava fusese preluată de către organizaţia lor iar cei din sală trebuiau să se considere prizonieri. Strigătele de uimire, revoltă, spaimă şi durere ale cetăţenilor agasaţi de loviturile cu care erau împinşi într-un colţ al sălii nu îi deranjară pe intruşi, cu câteva mormăituri într-o limbă necunoscută brutele îşi continuară treaba aproape netulburaţi. Cu toată dimensiune mare a sălii şi distanţa nu tocmai mică dură numai vreo 40 de secunde până să ajungă în apropierea mesei la care un negru şi un alb îşi serveau cina. Aceştia însă rămaseră liniştiţi, suspect de liniştiţi, aproape fără să îi ia în seamă. Negrul îşi umplu lejer paharul cu apă şi începu să soarbă încetişor, dar cu sete, din el în ciuda faptului arhicunoscut printre vampiri că apa goală (mai puţin când se află în compoziţia sângelui) îi făcea nervoşi. Aproape violenţi. Chiar foarte violenţi, dacă era consumată în cantităţi mari.

Unul dintre oamenii înarmaţi le spuse – ca să spunem aşa, mai frumos, – să se mişte naibii de acolo dar nu obţinu nici o reacţie. Negrul termină apa din pahar, îl puse pe masă, apoi se întinse spre sticla cu apă pentru a-l umple din nou. Grăbit, tipul cel dur vru să-l lovească cu patul armei dar nu apucă nici măcar să-şi ia avântul necesar pentru a-şi duce gestul la capăt. Ceva, nu mai avea să afle niciodată ce, îl lovi atât de violent în piept încât fu smuls de pe sol, străbătu aproape jumătate din lăţimea sălii prin aer şi se izbi suficient de puternic de perete pentru a-şi rupe majoritatea oaselor din corp. Trosnetul oaselor zdrobite de impact fu perceput de cei din apropiere – adică de majoritatea – cu o putere ce aproape îi afectă fizic. Corpul se prelungi în jos de-al lungul peretelui şi rămase acolo, avea să moară câteva zeci de secunde mai târziu ca urmare a unei hemoragii masive în întreg corpul, a privării de aerul ce ieşea şuierând încetişor, ca un oftat, prin locurile unde coastele perforaseră plămânii şi terminând cu o hemoragie intracraniană.

În acest timp negrul se ocupă cu celălalt individ, cu o mişcare fulgerătoare care scapă ochiului el ajunge în spatele omului cu armă şi îi rupse gâtul ca unui pricăjit pui de găină. Victima se lăsă moale în genunchi apoi se prăbuşi, era mort.

- Frumoasă lovitură!

Daniel mai rămase o fracţiune de secundă cu piciorul ridicat la nivelul pieptului apoi îl puse înapoi pe sol.

- Unde ai învăţat să loveşti aşa?
- Din fragedă copilărie sunt adeptul artelor marţiale.
- Dar puterea...
- Antrenament special. Nu întreba.

Deci Mitch nici nu întrebă. În schimb spuse:

- Hai să plecăm de aici, în curând vor veni şi ceilalţi să vadă ce s-a întâmplat cu ăştia doi,

În drum spre ieşirea cea mai apropiată Mitch se opri pentru a culege de pe jos un flacon de litru de apă minerală îmbuteliată aproape plin. Ieşiră lăsându-i pe oamenii rămaşi în sală să se descurce singuri, aceştia părură să o facă destul de bine pentru că dispărură care-ncotro lăsând, în cele în urmă, o sală de mese goală şi răvăşită. Şi două cadavre.

- Chiar aşa de sete îţi este?

Ajunşi la o intersecţie cei doi se opriră iar Daniel se uita nelămurit la flaconul cu apă.

- N-ai idee!

Mitch se folosi de pauză pentru a desface capacul cu un gest nervos şi începu să bea din flacon de parcă era un beţiv care dădea de alcool după o perioadă foarte lungă de abstinenţă. Goli flaconul şi îl aruncă cu putere spre cel mai apropiat perete fără să se mai obosească să pună dopul înapoi, sunetul izbiturii se multiplică printr-un ecou din ce în ce mai slab peste tot de-a lungul culoarului.

- Da' nervos mai eşti! Ce s-a întâmplat?

- Mă enervează! Mă înfurie rău de tot!

- Ce anume?

- Violenţa fără sens!

- Te referi la terorişti?

- La terorişti şi la toate lucrurile ce se întâmplă...

Zgomote de paşi ce se apropiau îi făcu să intre în alertă, Daniel trase piedica armei pe care o luase ceva mai devreme de la unul dintre morţii din sala de mese şi întoarse ţeava spre direcţia din care se apropiau sunetele. Trase de două ori iar cei doi oameni se prăbuşiră fără nici o şansă de a riposta. Unul dintre cei doi rămase la pământ, avea pieptul străpuns şi celula de energie distrusă, dar celălalt încă funcţiona şi îşi îndreptă arma spre siluetele din intersecţia de culoare. Ultimul lucru pe care-l văzu a fost o flacără apoi glonţul exploziv ce se apropia. Capul îi explodă spectaculos împrăştiind ţesuturi, circuite şi frânturi de metal peste tot pe pardoseală.

- Ce naiba?!?!

Starea de nervozitate furioasă a negrului a fost umbrită pentru un moment de uimirea lui, dar doar pentru un moment:

- Parcă spuneai că aţi renunţat la programul organismelor cibernetice! urlă el către cel din imediata sa apropiere. Da' ăsta ce naiba este?! Om?

Tânărul rămase însă impasibil şi se aplecă asupra cyborgului care murise primul, cel cu celula de energie avariată. Îi îndepărtă uşor ţesuturile arse de pe piept şi începu să studieze cu atenţie şasiul metalic vag vizibil şi plin de sânge.

- Fir-ar să fie!

Cuvintele fuseseră doar murmurate, dar auzul foarte fin al vampirului le prinse din zbor şi realiză pe deplin că cel din faţa lui recunoscuse ceva, un model familiar. În ciuda furiei crescând – apa începea să-şi facă efectul – nu se putu împiedica pe sine să nu proceseze o serie de informaţii mai vechi şi mai noi şi să ajungă la o concluzie mai mult sau mai puţin logică, aproape stabilă, cum că cineva a continuat fără ştirea şi mai ales fără încuviinţarea noului şi mai tânărului său prieten şi aliat proiectul cyborgilor. Căci asta erau acum, indiferent dacă îi plăcea asta sau nu, legaţi pe vecie sau până când vor rezolva situaţia asta. Şi îi plăcea la nebunie.

- Trebuie să ajungem cât mai repede în cală!

Daniel se ridică rapid în picioare şi aproape o luă la goană în direcţia din care veniseră cyborgii. Lui Mitch nu-i fu greu să-l urmeze.

- De ce? Ce ai în cală?

- Armament greu. Suficient de bun pentru a distruge orice robot sau cyborg dintr-o singură lovitură.

- Bine. Cum mai pot fi ei distruşi?

Ajunseră la un lift şi intrară vijelios. Acesta nu mergea, era blocat, dar Daniel scoase din buzunarul hainei o cartelă ataşată de un notes portabil. Băgă cartela într-o fantă a panoului de control a liftului iar din acel moment dură numai 2.8 secunde până când liftul o luă din loc. Direcţia: depozitul de bagaje din cala navei.

- Există doar două metode, continuă el, să le distrugi celula de energie sau/şi procesorul. Prima se află în zona pieptului iar a doua în cap. Dar cum amândouă locurile sunt bine protejate de blindaj, cu o armă normală sau de calibru mai mic de 44 de mm. trebuie să tragi dintr-un anumit unghi pentru fiecare zonă.

Daniel îi arătă pe propria persoană unghiurile, moment în care liftul se opri iar uşile s-au deschis. Ajunseseră în cală. Şi faţă în faţă cu 5 băieţi răi, adică cyborgi. Fără să mai aştepte o invitaţie specială un Mitch de-a dreptul dezlănţuit, o adevărată forţă distrugătoare a naturii sălbatice pe care o găsim numai în oameni şi în fiinţele temute chiar şi de oameni – vampirii –, ţâşni spre inamici cu o viteză care lăsă chiar şi gloanţele în urmă şi atacă. Îi smulse unuia arma din mâini şi braţele din umăr cu o singură mişcare apoi, debarasându-se de rămăşiţele metalice, îl împuşcă în piept cu propria armă. Cyborgul se prăbuşi cu torsul făcut bucăţi, vampirul se întoarse spre al doilea şi goli restul încărcătorului în el. Se pare că Mitch învăţa repede pentru că nici unul dintre cei doi nu se mai ridică. În continuare el sări peste al treilea cyborg şi un balot aşezat în drum şi îi smulse capul de pe umeri la cel de-al patrulea, purtat de o pornire de o violenţă extremă chiar şi pentru el se întoarse la cel de-al treilea şi îl muşcă de gât – în ciuda faptului că vampirii rareori fac acest lucru, dar mai ales în ciuda faptului că cel de la capătul mâinilor sale nu era nici pe departe om – cu o putere ce făcu cablurile

metalice din interiorul coloanei vertebrale să se rupă ca un teanc de vreascuri uscate şi cu un zgomot la fel de caracteristic. Mitch se trezi cu gura plină cu sânge şi bucăţi metalice pe care nici prin gând nu i-ar trece să încerce să le identifice, dar cui îi păsa? Oricum, nu lui. Arcul electric pornit din corpul metalic îl străbătu pe vampir şi îl aruncă cu un urlet prelung într-o cutie metalică bine legată de sol la aproape 15 metri departe de uşă. Încheieturile cutiei cedară şi plesniră iar cadrul metalic rămase suspendat numai în cablurile puternice ce-l ţintuiau de podea. Prin găurile căscate se revărsară o mulţime de aparate electrice folosite de obicei de ingineri, corpuri metalice pentru alte aparate mai sofisticate şi câteva arme.

- Sau se poate şi aşa, îşi continuă Daniel spusele întrerupte numai cu câteva secunde în urmă.

Iar acele câteva secunde pot fi numărate pe degetele de la o singură mână.

- Văd că ai găsit şi armele pe care le căutam. Mulţumesc.

- Ce s-a întâmplat? se ridică de pe jos un Mitch cu părul vâlvoi, hainele arse şi pline de fum, pielea şi o parte din ţesuturile din întreg organismul său modificat pârjolite, dar mai ales foarte dezorientat.

- Felicitări, ai distrus 4 cyborgi.

Daniel îi înapoie ochelarii de soare pe care Mitch şi-i puse înapoi pe nas cu rapiditate.

- Nu! Ce s-a întâmplat cu *tine*?

Mitch accentuă ultimul cuvânt arătând spre noile găuri din haina tânărului, găuri pe care nu le avea la ieşirea sa grăbită din lift.

- A, nimic important. M-a împuşcat cel de-al cincilea cyborg. Nici o problemă, mă voi vindeca în câteva minute.

- Eşti un cyborg!

- Vai de mine!! Ai dreptate! Ce-o să mă fac mai departe?!

Ironia din vocea tânărului nu putea scăpa nimănui, nici măcar celei mai dezorientate persoane din lume. Om sau vampir. Ori cyborg. Iar zâmbetul de învingător pe care el îl afişă când extrase dintre bucăţile de materiale acum nefolositoare o armă ce părea uriaşă pe lângă el puse capac la totul. Forma stranie a acesteia, cu ţeava mai mult lată decât lungă şi şase butoiaşe înmănunchiate într-un cilindru în interiorul căruia se învârteau cu o viteză demenţială, îi aminti vampirului de o altă armă a erei războiului din Vietnam, cea mai înfricoşătoare. Cea în cauză era o mitralieră mini-gun G.E. cu o cadenţă de 6000/minut, cartuşe de 7.62 mm. pe bandă. Dar aceasta nu avea nici gloanţe şi nici un ax al cilindrului normal din vechiul său punct de vedere, era ceva ce semăna mai curând cu un aruncător de grenade sau un lansator de rachete. Însă, cum de altfel avea să afle nu peste mult timp, arma nici măcar nu folosea proiectile convenţionale, „gloanţele" sale erau formate din încărcături minuscule cu antimaterie învelite într-un câmp de forţă de intensitate mică iar cele scuipate de „axul" în jurul căruia se învârt butoiaşele sunt de fapt pulsuri statice capabile să paralizeze orice echipament electric sau să ucidă orice fiinţă vie cunoscută. Fie ea şi vampir. Într-un cuvânt, o armă îngrozitoare chiar şi pentru el.

Mitch nu mai apucă să exprime ceea ce simţea cu atâta violenţă – şi credeţi-mă, apa nu mai are nici o legătură cu asta – pentru că cineva tocmai se apropia. Îl reperară în acelaşi timp, se întoarseră împreună în direcţia din care se auzeau paşii/răsuflarea/bătăile inimii. Ochii negrului se colorară din nou într-un negru fosforescent – a, să nu uit, aceasta este culoarea pe care o au ochii unui vampir ieşit la vânătoare şi de acum încolo la distrus de cyborgi şi este pentru mine, printre altele, una din cele două culori preferate – şi tot corpul i se încordă anticipând lupta.

Avea o armă, asta este tot ce-l interesă pe Daniel. Activă propria armă şi trase, toate acestea dintr-o singură mişcare combinată. Rezultatul a fost cu adevărat spectaculos pentru un iubitor de efecte speciale, intrusul se volatiliză în explozie împreună cu jumătate din încărcătura magaziei şi câţiva pereţi despărţitori. Întreaga navă se zgudui ca sub impactul cu un asteroid de dimensiuni de la foarte mari în sus, alarma începu să sune cu o asemenea putere de ar fi de crezut că scoală nişte morţi şi din mormânt. Cu toate aceasta nu o făcu, cei doi din sala de mese, cyborgii de pe hol şi din magazie şi alţi câţiva oameni ucişi accidental îl ultima oră au rămas la fel de morţi ca şi înainte.

- Mai ai vreo astfel de armă pe-acolo? arătă negrul cu admiraţie şi cu degetul spre cutia metalică avariată.

- Da. Mai am încă vreo două.

- Bine. Foarte bine. Vreau şi eu una.

- Ia-o pe asta. Îmi iau eu alta.

Înarmaţi astfel până-n dinţi cei doi porniră într-o plimbare ca de după masă printre rămăşiţele distruse şi încă arzând parţial ale lucrurilor aruncate în aer doar un pic mai devreme în căutare de terorişti dornici să fie ucişi, este ceva normal într-o asemenea plimbare ca conversaţia să se instaleze. Şi ce alt subiect de conversaţie este mai bun decât...

- Şi, spune-mi, cum se face că ştii atâtea despre cyborgi? Exceptând faptul că eşti la rândul tău unul…

- Indirect am participat la construirea lor.

- Cum?

- Daniel Muşat a murit în revolta de pe Marte, ucis de către unul dintre militarii trimişi să facă ordine.

- Iar tu...

- Eu sunt prototipul unui organism cibernetic, ultima şi cea mai complexă serie, şi pe vremea aceea eram aproape construit. Tocmai de aceea am fost terminat ulterior astfel încât să conţin memoria şi personalitatea lui Daniel Muşat. Dar nu sunt el. Adică sunt el, dar m-am schimbat. Nu mai sunt acelaşi. Cred că tu, ca vampir, eşti una dintre persoanele care poate înţelege cel mai bine cum şi de ce.

O uşurare îndurerată al unei memorii îndepărtate dar foarte vii, prezente mereu, îl aprobă nevăzută pe... tânăr... în acelaşi timp cu mişcarea aprobatoare a capului venită din partea negrului.

- Cum ţi-ai dat seama că sunt vampir?

- Este foarte simplu. Să vedem... Te mişti foarte repede, prea repede, pentru un om, ai supravieţuit unei descărcări electrice de 8 mii de volţi, ai o putere inumană şi instinctul de a muşca oamenii de gât. În plus, mi-am dat seama că nu eşti om din primul moment în care te-am văzut.

- Cum aşa? se încruntă un vampir şi aşa deja nervos.

- Unele dintre emisiile tale energetice sunt complet date peste cap.

- Dar...

- Ştiu, amprenta termină este la valori standarde umane dar curenţii cerebrali sunt mai mult decât foarte diferiţi faţă de cei a oamenilor normali.

- Poţi detecta asta?

- Da. Şi o fac destul de des.

- În ce sens diferiţi?

Conversaţia le-a fost întreruptă de nişte împuşcături îndepărtate. Cineva se lupta într-o altă parte a navei. Fără nici un alt cuvânt, doar după o privire plină de înţeles, o luară spre cel mai scurt drum în direcţia zgomotelor.

- Oare de ce au preluat comanda navei?

- Nu am nici cea mai vagă idee, şi nici nu cred că mă interesează. Oricum vor murii cu toţii. Dar trebuie să fie cineva cu relaţii foarte bine plasate, schimbă Daniel tonul. Ăştia, şi cyborgul arătă cu degetul peste umăr spre magazie şi cyborgii distruşi de acolo, sunt, sau au fost, un model al firmei. Iar seriile de pe şasiu corespund cu seriile pe care le-ar fi avut generaţia de cyborgi de acum şase luni dacă am fi continuat producţia cum fusese stabilit. Dar cum producţia nu a continuat aşa, aş fi ştiut, trebuie să aibă cel mult două luni vechime. Ştii, chiar îmi pare rău că va trebui să îi distrug.

- Şi mie. Poţi să-mi laşi măcar unul în viaţă?

- De ce?

- Am nevoie, adică noi vampirii, avem nevoie de un cyborg funcţional pentru a ne adapta la lumina soarelui. Vezi tu, radiaţiile ultraviolete ne ucid.

- Dar tu nu eşti deloc mort! Iar radiaţiile UV de dezinfecţie de pe navetă trebuie să fi fost de 4 ori cât cele terestre, şi alea prea mari!

Mitch îşi rearanjă ochelarii pe nas şi se uită ştrengăreşte la cel de lângă el prin bucăţile de sticlă fumurii.

- Folosesc o cremă împotriva bronzatului de o factură specială, ea poate tolera asemenea UV doar pentru o perioadă scurtă de timp. Formula este secretă.

- A... Dacă aveţi nevoie de o protecţie mai bună decât cea actuală atunci de ce naiba te mai duci pe Venus? Vrei să te sinucizi!!?

Gloanţele ce începură să şuiere printre şi, doar câteva, prin ei amânând astfel răspunsul pentru o perioadă nedeterminată de timp. Trei roboţi ce nu aveau în comun cu fiinţele umane, adică complet metalici, blindaţi şi plini de arme îi aşteptau după colţ pe cei doi umblăreţi ai noştri. Aceştia se adăpostiră tocmai la timp, o rachetă plecă din lansatorul unuia dintre roboţii de luptă şi spulberă o mare porţiune a peretelui. Câteva conducte au fost astfel sparte iar aerul supraîncălzit şi plin cu vapori de apă începu să fie evacuat cu putere în încăperea deja plină de pulberi şi bucăţi de metale în suspensie. Computerul detectă explozia şi creşterea rapidă de temperatură şi elimină din sistemul de răcire o cantitate impresionantă de zăpadă carbonică, vaporii de apă începură să se condenseze în jurul bucăţilor metalice din aer iar ca consecinţă a acestui fapt în culoarele umbrite de praf începu să plouă. Era o ploaie fină de primăvară, dar cu toate acestea nu dură mult până pardoseala metalică se acoperi cu un strat de mâzgă ce face pantofii să alunece mai mult decât pe cea mai alunecoasă gheaţă.

Dar cei doi eroi fără voia lor pozitivi nu au aşteptat suficient de mult să se formeze această mâzgă. Cum au avut ocazia să ochească şi să tragă asupra chestiilor mecanice ce le stăteau în drum au şi făcut-o iar nava se cutremură din nou din toate şuruburile.

- Să ştii că sunt arme bune! le lăudă negrul. De unde le ai?

- Un contract mai vechi cu armata. Nu trebuie să ştii nimic despre asta.

- Fir-ar să fie de roboţi blestemaţi!

Ca o completare Mitch lovi cu putere una dintre bucăţile mai mari de metal, rămăşiţe ale unor foşti roboţi de luptă.

- Mi-au găurit haina în 4 locuri. Pica-v-ar cap-n gât! îi blestemă el retroactiv şi mai lovi o dată cu putere bucata de metal de o deformă dincolo de limita recunoaşterii.

- Să vezi jacheta mea, se lăudă Daniel. Trei dintre proiectile au intrat într-o parte şi au ieşit pe cealaltă.

- Totul este în regulă?

- Da. Dar cu tine.

- Nici că se putea mai bine. Doar că mi-e foame, un glonte mi-a găurit stomacul şi mi-a curs din el tot ce am mâncat acum o oră. Ai puţină apă?

- Nu cumva apa de băut te-a făcut atât de violent mai devreme?

- Ba da. Ai puţină apă?

- Nu, îmi pare rău. Dar dacă vrei putem merge în sala de mese. Sunt sigur că a mai rămas apă suficientă pe acolo.

- Mai bine mergem în sala de comandă. Sunt aproape sigur că şeful este acolo.

- Şeful teroriştilor?

- Da. Aşa poate aflăm şi ce naiba caută aici.

- Sper că eşti conştient că s-ar putea ca să mai fie cyborgi şi roboţi prin restul navei. Poate ar fi bine să-i distrugem pe ei mai întâi şi abia apoi să luăm cu asalt centrul.

- Fiule, am luptat în aproape toate războaiele din ultimele 600 de ani. Iar dacă cunoştinţele mele de strategie mai sunt încă valabile atunci şeful va rechema toate unităţile răspândite prin navă în zona centrală în momentul în care îşi va da seama că ne îndreptăm în aceeaşi direcţie.

- Atunci sala de comandă să fie. N-ar trebui totuşi să aşteptăm puţin, până ţi se vindecă sau măcar închid rănile?

- Dă-le naibii. S-au vindecat deja.

Îi şi dovedi asta imediat arătându-i urmele.

Culoarele erau în continuare pustii, căci dacă ar ignora întâlnirile cu cei pe care i-au distrus până acum nu au întâlnit nici un alt călător obişnuit, ca şi ei. Adică cum erau ei înainte de a izbucni criza asta. Mitch îşi exprimă cu glas tare aceste gânduri.

- Cam câţi oameni estimezi că s-au urcat pe navă la plecare? întrebă. Eu am observat cam vreo 500 de călători.

- La intrare erau 506. Plus personalul care era deja înăuntru. Estimativ ar trebui să fim vreo 550 de persoane. Cum nava asta are 5014 metri lungime şi un diametru maxim de 1448 metri dintre care o mare parte sunt ocupate de motoare şi magaziile cu diverse bunuri, restul de oameni ar putea fi practic oriunde.

- Adică în mâinile celorlalţi sau încercând să se ascundă.

- Exact.

- Cam câţi inamici estimezi?

- Am distrus 7 cyborgi, trei oameni şi trei roboţi. După părerea mea au rămas cel mult 30 de inamici cu toţii.

- Spune-mi, cyborgii pot fi transportaţi pe post de colete?

- Teoretic da, dar nu ar trece niciodată de noile filtre antitero de la aeroport. Sunt făcute să detecteze orice substanţă organică care s-ar putea afla într-un colet.

- Tu ai făcut-o!

- Da, dar eu am trecut ca om. Nu pot să trec drept colet industrial.

- Şşşt... Vine cineva.

Tipul care se comportase urât cu Daniel în navetă se trezi dintr-o dată holbându-se la ţevile a două arme deosebit de puternice aflate la numai câţiva centimetri de nasul său şi îngheţă. Recunoscându-i începu să tremure incontrolabil şi să se bâlbâie cerşind îndurare.

- Vă rog să nu mă ucideţi. Am familie... am copii, am o soţie de întreţinut. Am bani. A, da. Am bani. Dacă mă lăsaţi în viaţă pot să vă fac bogaţi. Nu va trebui să mai munciţi nici o zi în viaţa voastră.

O abordare extremă, foarte diferită de cea cu care începuse. Opusă celei din navetă. Dar o abordare care nu-i interesa pe cei doi. În cele din urmă lui Mitch i se făcu milă de el:

- Taci, mă! Nu vrem să te ucidem.

- Vă rog nu glumiţi cu mine. O să mă omorâţi, nu-i aşa?

O izbitură cu tocul armei în zid îl făcu pe Daniel mai convingător:

- Taci din gură, omule! Ţi-am spus o dată că nu te vom ucide. Nu ne face să ne răzgândim!

În cele din urmă omul tăcu dar tremuratul şi privirile rotindu-se înspăimântate în jur şi de la unul dintre cei doi înarmaţi la celălalt şi înapoi continuară încă ceva timp. Până...

- Ce ne facem cu el? Ne va împiedica.

- Ce-ar fi să-l întrebăm despre cea văzut apoi să-l trimitem într-un loc cât de cât sigur?

- S-a făcut.

Ce doi cu arme se întoarseră spre cel de-al treilea, cel neînarmat, el continua să stea lipit de perete incapabil să facă vreo mişcare de retragere din faţa armelor încărcate. Încă tremura murmurând ceva de neînţeles. Mitch se apropie de el şi îl privi direct în ochi. Murmurul şi tremuratul încetă brusc, omul se relaxă brusc de parcă... De parcă cineva tocmai îl hipnotizase.

- Cum te cheamă?

- Harris. Harry Harris.

Pentru Daniel aceasta sună ca o explicaţie a întregului său comportament: o copilărie afectată, o adolescenţă şi mai afectată... un Harry Harris din naveta spre Venus.

- Ce ne poţi spune despre terorişti?

- I-am văzut. Am fost prizonier. Am evadat la prima explozie.

- Cum?

- M-am strecurat după ce nava s-a zguduit iar curentul a căzut pentru un moment, eram aproape de ieşire aşa că... Am ajuns aici.

- Unde erai ţinut prizonier?

- În hala de conexiune dintre blocul 3 şi 4.

Nava este imensă, o ştiau din auzite şi acum din proprie experienţă, şi este compusă în primul rând din magaziile asemenea celei pe care aproape au distrus-o deja şi din camerele în care erau cazaţi călătorii pe toată durata de patru zile a călătoriei spre Venus, şase zile dacă este dincolo de Soare. Împărţită pe 6 nivele, secţiunea de cazare estre străbătută în toate părţile de culoare de acces în primul rând şi apoi cele pentru ventilaţie şi întreţinere. Culoarele de acces se întâlnesc în două hale imense şi perpendiculare numite hale de conexiune, acestea împart secţiunea în patru blocuri mari. Primele două blocuri sunt dispuse în partea din faţă a navei, imediat după provă şi secţiunea de comandă iar celelalte două blocuri sunt chiar lângă magazii. Adică se aflau tocmai în blocul 3.

- Îi poţi descrie?

- Numai pe doi. Unul este un tip cam ciudat, cam viclean şi cu faţă de nevăstuică. Îl cheamă Ratsey.

Un hibrid! Cum naiba l-au convins să...?

- Celălalt este un caucazian blond cu barba neagră şi ochi întunecaţi. Are o tăietură adâncă pe frunte şi una mică pe maxilar.

Daniel tresări:

- Se comportă un pic cam ciudat? Cu accent de Oxford marţian şi de parcă ar deţine Universul?

- Da. El este şeful cel mare. Cel responsabil de toate acestea. Ucigaşul de oameni.

Harry Harris aruncă o privire mată şi cuprinzătoare în jur, chiar şi afectat de chestiile paranormale prin intermediul cărora vampirul acţiona asupra sa rămăsese conştient de ce era în jurul său. Într-un mod bun, măcar de data aceasta.

- Îl cunoşti? se întoarse un negru nervos spre Daniel.

Acesta aprobă tăcut din cap.

- Patrick Chereji.

- Parcă a murit pe Mir.

- Nu poate fi decât un cyborg. Dacă eu am supravieţuit astfel atunci, teoretic, a putut-o face şi el.

- Cum?

- Nu ştiu. Trebuie să fi fost cineva din interiorul firmei. Doar aşa ar fi putut continua şi producţia de organisme cibernetice şi roboţi pentru această operaţiune.

Pentru moment cei doi părură să uite de fiinţa umană încă în transă. Dar aceasta nu uită însă de ei, se prăbuşi la picioarele lor. Raza laser de mare intensitate îi secţionase o parte din craniu şi se îndrepta acum spre ei în timp ce creierii îmbibaţi cu sânge începură să se scurgă pe pardoseala metalică pe locurile unde numai cu o fracţiune de secundă de secundă mai devreme staţionaseră două perechi de picioare.

Acum aceste picioare alergau să se pună la adăpost iar robotul de luptă de o formă stranie ieşi de după colţ pe urmele lor. Mare greşeală, căci două pulsuri statice îl nimeriră în plin oprindu-l definitiv.

- Cum naiba ne-a găsit?! urlă Mitch. Era imposibil să ne gă...

- Nimic nu este imposibil. Totul este chiar logic. Îi adună pe toţi prizonierii într-un spaţiu deschis, unde îi pot urmări şi supraveghează sistemul audio/video al navei pentru a-i detecta pe posibilii scăpaţi. Mai trimite câteva unităţi în patrulă, peste ele am dat deja

- Abia acum îmi spui?!?!

- Nu-ţi face griji pentru asta. Ai alte lucruri pentru care ar trebui să-ţi faci griji mai multe. Pe măsură ce avansam am făcut camerele de filmat să intre într-un ciclu şi să redea ce a filmat în secundele de dinainte.

- Ştiu ce înseamnă a intra într-un ciclu! Ce vrei să spui cu grijile? Şi spune-o repede, mi-e foame!

Ajunşi înapoi la fostul Harry Harris constatară că acesta era încă viu, dacă funcţionarea inimii şi a plămânilor după împrăştierea masei cerebrale cam peste tot poate fi considerată viaţă. Vampirul se aplecă cu violenţă asupra lui şi îi sfâşie pieptul apoi, cu buzele transformate într-un fel de bot straniu pentru o fiinţă umană – o pâlnie-ventuză complet naturală – se apucă să sugă sângele din aortă cu putere, sunetele semănau mult cu cele ale pompe de putere medie ce suge apa din canal cu o sete insaţiabilă.

- Mi se pare fascinant modul în care te hrăneşti, spuse Daniel după ce negrul termină de supt. Cum rămâne cu caninii foarte lungi şi cu muşcatul de gât?

- Prostii de-ale cinematografiei americane vechi. Repet, ce vrei să spui cum că trebuie să-mi fac griji?

Vampirul se uită la decedat. Corpul lui era întreg cu excepţia rănilor de la piept şi de pe cap, ultima îi distrusese o bună bucată de craniu dar îi lăsase faţa aproape întreagă. Acum ea zace lipită de metalul rece cu ochii mari şi nevinovaţi larg deschişi privind fără viaţă la podeaua de metal. Negrul închise ochii cu un gest şi se ridică ca o continuare a aceluiaşi gest cu ultima întrebare pe buze, clar furios.

- Ne cunoaştem deja de câteva ore. Ţi-ai dat seama că sunt cyborg din momentul în care ne-am întâlnit prima oară sau abia atunci când am fost împuşcat?

Mitch îşi şterse o picătură de sânge de pe barbă.

- Abia când ai fost împuşcat. Dar aveam suspiciuni în legătură cu tine, adică pe lângă fascinaţie. Simţeam că ceva nu era în regulă, nu erai, nu eşti, ca ceilalţi.

- Asemănarea prea mare dintre oameni şi organismele cibernetice, dincolo de posibilitatea de a ne da seama cine-i ce ne-a făcut să oprim pentru un timp cercetările iar apoi să le oprim definitiv. Asta şi faptul că Armata şi câteva servicii secrete care aflaseră despre cyborgi ne băteau la cap să le facem şi lor câteva exemplare. Şi mă refer la ameninţări şi alte chestii de genul acesta.

- Cunosc genul.

Acum se aflau lângă robotul distrus analizându-l cu atenţie. Modelul era clar al Armatei.

- Dacă mă gândesc un pic înapoi îmi vine să cred că toată tevatura cu rebeliunea de pe Marte a fost opera lor în încercarea de a pune mâna pe tehnologie. Toate persoanele implicate în proiect au murit acolo şi atunci, chiar şi eu. Singurul rămas în viaţă a fost Patrick Chereji, omul lor.

- Dă-mi voie să ghicesc mai departe, îl opri negrul. Conştiinţa ta a fost transpusă în acest corp şi te-ai dus la el încercând să îl opreşti. Aţi ajuns să vă luptaţi unul cu celălalt iar naveta a fost distrusă. Ai crezut că a murit şi, folosindu-te de faptul că moartea nu ţi-a fost înregistrată din punct de vedere legal, ţi-ai continuat viaţa. Până acum.

- Ceea ce ai spus este aproape corect: el a venit după mine. Am crezut că l-am oprit o dată dar m-am înşelat. Acum însă nu voi repeta greşeala.

- Ai de gând să-l termini? Stai la coadă.

- Nu înţelegi.

Iar vocea lui Daniel se transformă în ceva îngrozitor care-i dădu vampirului fiori de groază prin şira spinării şi tot corpul prin hotărârea, calmul şi furia aproape nereţinută de dincolo de ea. Dacă adăugăm strălucirea foarte umană, aproape sălbatică, ce-i umplea ochii am avea o imagine completă a acestei fiinţe pe jumătate robot şi pe trei sferturi om.

- Tu chiar nu înţelegi. Ca om Patrick Chereji era o persoană care o dată pornit asupra unui lucru era foarte greu, dacă nu imposibil, să îl abaţi de la el. Ar fi putut face lucruri mari, chiar a şi făcut câteva, ar fi putut ajunge foarte departe după toate standardele umane. Ar fi putu fi unul dintre oamenii mari ai acestui secol dacă nu şi-ar fi vândut sufletul diavolului. Nu ştiu cum, şi cred că nu voi afla niciodată asta, dar a ajuns să îi placă puterea şi banii mai mult decât orice altceva în lumea asta. Furnizarea de cyborgi Armatei şi serviciilor secrete ar fi dus la unele obligaţii din partea lor, Pat ar fi fost în stare să le folosească în folos personal. Şi de altfel cred că a şi făcut-o. Până l-am oprit eu. Acum vrea să obţină totul înapoi, controlul asupra firmei şi a producţiei, banii şi puterea pe care ar putea-o reprezenta CyberRom. Şi trebuie să mă termine pe mine pentru a le obţine.

- Ei şi, abia îl aştept. Să vină.

- Nu îl cunoşti pe Pat. Dacă ar şti că mă termină prin distrugerea întregii navei ar face-o fără ezitare. Acesta este Pat pe care-l ştiam. Acum, ca cyborg, este mult mai periculos ca înainte. Mai periculos decât oricare dintre noi şi-ar putea imagina. Fără îndoială, totul trebuie să se termine acum şi aici.

- Atunci aşa să fie.

Răspunsul a fost însoţit de o mişcare deosebit de rapidă prin care vampirul îşi îndreptă arma spre robotul avariat mai devreme şi trase. Lumina strălucitoare pornită din butoiaşele ce se învârteau infernal lumină prelung şi îndelungat în drumul lor nimicitor spre ţintă iar efectele se simţiră imediat. Primele proiectile distruseră ruina ce fusese odinioară un robot de luptă în perfectă stare de funcţionare, următoarele zidul de după el şi pe omul înarmat ce se întâmpla să fie acolo. Totul explodă. Spate în spate, cei doi eroi ai noştri începură să-şi croiască drum prin ziduri şi foc şi inamici care veneau din ambele părţi. Din toate părţile acum.

Văzută din afară nava arăta groaznic. Carcasa era exact aşa cum trebuia să fie, dar butoiul ca de revolver a secţiunii de cazare era cutremurat de explozii ale căror lumini treceau uneori şi dincolo de hublourile din sectorul 3. Apoi luminile se făcură mai puternice, exploziile avansau spre partea centrală şi spre carcasă. În cele din urmă se opriră, se terminase muniţia. Muniţia celorlalţi. Ceilalţi.

- Câţi ai ucis?

- 22.

- Iar eu 14. Cu cei 13 de dinainte fac 47 de oameni, cyborgi şi roboţi. Se pare că estimarea ta de 30 de inamici este un pic cam greşită.

- Nimeni nu este perfect, nici măcar eu. Ar fi o prostie să admit asta.

- Acum unde crezi suntem?

- Dacă datele mese sunt corecte atunci suntem în apropierea halei de conexiune dintre blocul 3 şi 4. Cam în zona în care spunea Harry că se află prizonierii.

- În ce direcţie este hala?

- În aia. Cred că mai sunt în jur de zece metri.

Tocmai în acel moment localizatorul negrului începu să sune înainte ca acesta să apuce să spună ceva. Se afla undeva în apropierea camerei sale.

- Tocmai la timp, murmură el. Putem face un mic ocol? Trebuie să iau ceva din cameră.

Daniel aprobă din cap.

- Ce anume?

- Computerul personal. Conţine date foarte importante pentru mine.

- Despre proiect presupun.

- Presupunerea este corectă.

- Nu este nevoie să te mai dai cu soluţia împotriva razelor UV?

- Efectul lor este garantat fără probleme mari până la 5 sau 6 ore, iar senzorii/dezinfectantele cu UV din navă nu sunt suficient de intense pentru a-mi face griji. Altfel ai fi observat deja rezultatele.

- Ca de exemplu?

- E o întreagă poveste legată de această problemă. Vampirismul aşa cum ai auzit că ar fi este de fapt cauzat de un virus extraterestru.

- Cum?!

- Nu-ţi fie teamă. Atunci când se propagă o face numai în anumite condiţii bine stabilite de el. Organismul infectat tolerează o anumită cantitate de UV, mică de altfel, prin modalitatea normală de apărare a unui organism sănătos dar reacţiile la o supradoză de radiaţii de ultraviolete este de o violenţă de inimaginat chiar şi pentru noi. Temperatura corpului creşte violent, posibilele lichide din organism încep să fiarbă în numai câteva zeci de secunde până se transformă în vapori şi apoi totul explodează. Ţesuturile încep să ardă şi totul se vaporizează. Dacă vreun om normal se întâmplă să se afle tocmai în acele momente în preajmă şi inspiră acei vapori ucigaşi înainte ca virusul să fie distrus complet devine şi el, la rândul lui, un vampir. Timpul va fi mai lung decât o transformare normală, dar este la fel de ireversibilă.

- Brrr..., se cutremură Daniel. De ce nu a fost descoperit până acum?

- Virusul? Din două motive: este atât de mic şi de diferit de tot ceea ce oamenii cunosc din punct de vedere medical încât chiar şi dacă ţi-aş spune exact ce anume să cauţi îţi va fi greu dacă nu aproape imposibil să găseşti. În plus, nu a vrut să fie descoperit.

- Vorbeşti despre el de parcă ar fi inteligent.

Negrul râse pe sub mustaţă, chiar dacă din punct de vedere strict fizic nu o avea.

- Chiar şi este. Foarte inteligent.

În tot timpul scurtei conversaţii vampirul şi mai noul să prieten şi partener au găsit camera căutată şi între timp răvăşită de altcineva, *numai cei ce au preluat controlul navei au putut fi*, dar totul era acolo. Şi computerul şi soluţia minune împotriva bronzatului ucigător, dar mai ales unităţile pline

cu sânge ascunse discret împreună cu geanta sub pat. O parte minusculă a proviziilor de hrană a lui Mitch. Acesta profită de ocazie pentru a se hrăni încă o dată, îi oferi şi lui Daniel o unitate de sânge dar acesta refuză oripilat.

- Spune-mi, de ce trebuie să trebuie să beţi sânge în loc să consumaţi alimente ca toţi ceilalţi?

- Nu cunosc complet mecanismul de convieţuire a virusului. Dacă aş şti totul ar fi foarte bine şi nu aş mai avea nevoie de ajutorul tău. Dar din ceea ce ştiu, şi trebuie să înţelegi că toate aceste date au fost descoperite de-a lungul timpului de mai multe grupuri de persoane lucrând independent, el descompune în cursul propriului metabolism o parte din substanţele din sânge, din acelea pe care cu greu le-am găsi altundeva, şi le transformă în substanţe proprii. Ca produse de excreţie el elimină substanţe compatibile cu organismul infectat în general şi cu fiecare persoană în parte în special, ele ne dau o mare parte din o parte din avantajele pe care le-ai observat.

- Ca de exemplu?

- Posibilitatea de a vindeca rănile într-un ritm accelerat, puterea, rezistenţa şi energia fizică mult mai mare decât a unui om normal. Nici un organism infectat nu moare atâta vreme cât mai există o cantitate suficientă de celule cu virusul încă activ în interiorul lor.

- Iar toate acestea, această simbioză, poate dura secole!

- Simbioză este foarte bine spus. Eu şi virusul am încetat să devenim două lucruri, două entităţi diferite, suntem unul singur. Teoretic poate dura milenii şi chiar mai mult. Dar nu există vampiri suficienţi de bătrâni pentru a dovedi asta.

- De ce? se grăbi să întrebe Daniel.

Mitch ridică din umeri.

- Există multe motive. Oricât de puternică ar fi dorinţa de a trăi, mulţi au decis de la un punct că nu merită să supravieţuiască tuturor din nou, şi din nou, şi din nou... Virusul ne măreşte şi dorinţa de a trăi dar nu peste orice limită. Un alt motiv ar fi oamenii, ne-au făcut multe probleme de-a lungul timpului prin încăpăţânarea lor de a lupta, de a supravieţui şi de a se băga unde nu le fierbe oala. Luaţi ca întreg sunt nişte războinici foarte buni.

- Dar cum ai făcut chestia aia cu tipu' obraznic? L-ai hipnotizat sau ce...?

- O combinaţie de telepatie şi hipnoză. Sunt un truc pe care l-am învăţat de la un magician din secolul XIX.

- Eşti telepat?!

- Nu unul activ. Dar fiecare om este telepat într-un mod latent, virusul nu este capabil să activeze acest simţ decât la un nivel un pic mai puţin rudimentar.

- Înţeleg acum de ce oamenilor le este frică de voi.

- Vezi, noi doi nu suntem prea deosebiţi. La un nivel cât de cât superficial putem trece drept oameni, iar asta poate fi de-a dreptul îngrozitor pentru ei. Să ştie că există creaturi mult mai puternice decât ei din punct de vedere fizic, poate chiar mai inteligente şi mai ales de nerecunoscut.

- Ar duce la o vânătoare universală de vrăjitoare!

Daniel păru amuzat pentru un moment. Doar pentru un moment.

- Vrăjitoare? Ce legătură au vrăjitoarele cu vampirii?

- Nici una, zâmbi Daniel. Este doar o expres...

Se opri la vederea feţei foarte serioase a vampirului.

- Doar nu crezi... nu cumva ai cunoscut vreo vrăjitoare!!

- Am cunoscut mai multe. Dar toate erau impostoare... sau presupuse vrăjitoare doar pentru a fi arse pe rug.

Negrul aruncă unităţile de sânge consumate în atomizator, puse restul înapoi în geantă iar computerul peste ele. Aruncă geanta pe umăr, îşi preluă arma de la Daniel şi se îndreptă spre ieşire. Cina se terminase.

Cam un sfert de oră mai târziu se aflau la intersecţia dintre cele două hale de conexiune, dar nimeni nu mai era acolo. Nici prizonieri, nici inamici. Doar urmele vagi a staţionării unui număr imposibil de precizat de persoane pentru o perioadă la fel de ambiguă. Recentă, dar ambiguă.

- Hei, Daniel, unde ţi-s oamenii?

- În primul rând nu-s oamenii mei. Iar în al doilea rând cineva a şters urmele. Asta dacă vechiul Harry Harris nu a minţit.

Mitch se întoarse spre el ca insultat.

- Nu a minţit, mârâi el. Te asigur EU de asta.

- Atunci unde crezi că s-au dus?

- Secţiunea de comandă?

- Improbabil. Pat nu doreşte să schimbe direcţia navei, ci să mă termine pe mine. Ba chiar păstrarea cursului îl avantajează, aşa ne îndepărtăm de Pământ mereu iar celor de acolo le va fi din ce în ce mai greu să ne trimită ajutoare. În plus, ce să facă el cu atâţia oameni la un loc?

- Bine gândit. Cine ar spune că nu eşti un om inteligent?

Vocea îi făcu să tresară pe amândoi. Venea de peste tot şi de nicăieri.

- Dar am uitat. Tu nu eşti om. Eşti un blestemat de cyborg, un organism cibernetic.

Vocea dobândi un chip, cunoscut de cei doi din trecutul lor personal deja cunoscut şi recunoscut în descrierea fostului Harry Harris.

- Ei, şi? ripostă cel în cauză. Tu ce eşti, tinichea ruginită?

- Cred că ar trebui să aruncaţi armele, altfel voi arunca nava în aer.

- Ce mă împiedică să te arunc pe tine în aer înainte de a putea face asta?

Arma lui Daniel era îndreptată spre cel ce se apropia, la fel de mortală ca şi mai devreme. Era conştient că mai era în viaţă cel puţin unul dintre acoliţii duşmanului său de moarte, tipul cu faţa de viezure, hibridul, nu se regăsea printre victimele lor.

- Am două motive, îi răspunse Patrick Chereji iar hibridul nu se regăsea nici în acestea două. Primul ar fi că am montat explozibile în mai toate colţurile navei, mă mir că nu aţi observat măcar câteva. Chestia este că detonatorul este direct conectat la corpul meu, dacă acesta îşi încetează funcţionarea se închide un circuit iar totul explodează. Cel de-al doilea motiv este unul personal. Am anticipat acest moment şi a fost realizat un al doilea cyborg care conţine la rândul său memoria şi personalitatea lui Pat Chereji. El se află ascuns într-un loc sigur şi îmi va lua locul dacă eu voi fi distrus. Deci, dragă... vere, dacă pot să-ţi spun aşa, te afli într-un punct mort. Adică mort... dacă înţelegi ce vreau să spun.

Daniel se întoarse parţial spre Mitch fără a-şi muta însă arma.

- Ai ceva de comentat la toate astea?

Acesta rămase o clipă pe gânduri iar colţurile gurii sale căzură de parcă s-ar fi aflat sub povara aceluiaşi impuls.

- În afară că tipul este dus cu sorcova, complet nebun, nevindecabil şi de nerecuperat nu prea am nimic de adăugat.

- Eu am o întrebare.

- Ce este cu antipatia dintre voi şi religie? Chiar atât de mult vă sperie viaţa de după moarte?

- Viaţa de după moarte? Nici gând! Doar că religia ne face să ne privim în interior, nu este deloc plăcut.

- Hei!!! încercă Pat să le atragă atenţia fără succes.

- Cum aşa?

Faţa vampirului începu să se schimbe, de fapt totul în el începu să se schimbe vizibil în ciuda hainelor ce-i acopereau cea mai mare parte din corp şi a loţiunii întinsă pe toată suprafaţa pielii. Parcă începuse să devină transparent, chiar era parţial transparent. O întreagă fiinţă cu formă umană, închisă între limitele corporale ale omului ce fusese odinioară, transparentă şi străbătută în toate părţile de curenţi multicolori, majoritari de tonuri închise. Iar când aceşti curenţi atingeau marginile interioare ale pielii o mototoleau ca o foaie de hârtie schimonosindu-i chipul într-un mod îngrozitor.

- Frumoasă imagine, remarcă Daniel.

- Mie-mi spui?! O văd în oglindă de fiecare dată când mă privesc.

- Ştii… am o expresie preferată. A fost spusă prima dată de un scriitor obscur de la început de mileniu şi de atunci mi-a rămas întipărită în memorie cu litere de foc.

- Ce expresie?

- Totul se termină acum şi aici.

- Hmm... Totul se termină acum şi aici. Ăăă... Îmi place.

Butoiaşele înmănuncheate ale armelor începură să se învârtă în acelaşi timp, din nou şi pentru ultima oară. Explozia navei nu a fost nimic spectaculos, doar o mare lumină ce cuprinse tot corpul navei în acelaşi timp şi eclipsă aproape un minut soarele. Furia exploziei bruie radarele din întregul sistem solar cartografiat, orbi chiar şi telescoapele ultraperformante din preajma Pământului. Poate chiar de aceea nimeni nu observă cele două navete de salvare desprinse de corpul principal al navei cu puţin timp - secunde, fracţiuni de secunde - înainte de explozie. Pline până la refuz cu 328 de oameni, un vampir, un cyborg şi un hibrid pe nume Ratsey, ele se îndepărtară cât mai mult de sursa focului din ceruri, au scăpat după o serie de zguduituri violente şi arsuri externe superficiale ale învelişului navetelor.

Strigătele de bucurie ale oamenilor din navetă, cam o sută şi ceva, aproape îi asurziră pe cei doi din carligă. Chiar şi Daniel se lăsă să curgă pe culmea valului de bucurie că au scăpat cu viaţă şi scoase un chiuit care-i smulse lui Mitch un rictus de durere (asurzire) şi un zâmbet. Bine că nu pilota el, altfel ar fi pierdut controlul pentru un moment din cauza sperieturii.

- Să ştii că eşti bun cu prelucrarea imaginilor şi a sunetelor, chiar foarte bun. L-ai păcălit chiar şi pe celălalt cyborg. Cum de-ai reuşit să proiectezi imaginile holografice prin corpul navei?

- Prin aparatul de proiecţie holografică pe distanţă mare, îi răspunse Daniel de parcă ar fi fost de la sine înţeles. Este un prototip realizat de firma mea nu cu mult timp în urmă, nici măcar Pat nu ştia de el.

- Trebuie să fie foarte mare.

- Da de unde, îi arătă cyborgul ceva ce părea mai repede o bucată de ciocolată învelită în ebonită. L-am luat din magazie împreună cu armele, doar puterea de transmisie am redirecţionat-o de la sursa proprie.

- Acum încotro?

- Înapoi spre Pământ. Este cea mai apropiată planetă, sper să ajungem cam în vreo 10 ore.

Cineva din spate intră în carligă şi întrebă încotro se îndreptau. Daniel îi repetă ultimele date.

- Ascultă..., spuse el după aceea şi se opri. De unde ai scos imaginea pe care i-am transmis-o lui Pat? Aşa arăţi tu de obicei?

- Da. Dar foarte rar iese la suprafaţă. Crede-mă, nu vrei să o vezi nici măcar atunci.

Tăcere dură câteva minute până ce pilotul automat se reprogramă singur iar Daniel putu să lase-i lase controlul navetei.

- Ce ai de gând să faci mai departe? îl întrebă Mitch.

- Adică pe Marte?

Negrul aprobă din cap.

- Două lucruri: să elimin toată opoziţia din firmă şi să distrug toţi potenţialii viitori Pat Chereji. Şi să te ajut pe tine.

- Mulţumesc. Dar ştii ce mă gândeam? În loc să îi distrugem pe viitorii Pat Chereji i-am putea folosi pe ei pe post de cobai.

- E o idee excelentă dar nu pot să-ţi promit nimic. Va trebui să ne conformăm posibilităţilor ce vor apărea, exact ca până acum.

- Exact ca şi până acum.

Mitch râse.

- Şi când mă gândesc... Trebuia să fie o călătorie foarte normală spre Venus. Şi uite unde am ajuns.

Daniel clătină din cap.

- Doar o călătorie... Dacă asta a fost doar o călătorie crede-mă, nu vreau să aflu cum va fi o misiune de luptă. Nici prin gând nu-mi trece.

În curând cele două navete se transformară în două puncte absolut obişnuite în imensitatea neagră-multicoloră a spaţiului punctat de stele, două puncte la fel de importante pentru ei ca şi toate celelalte. Două puncte ce se întorceau acasă după o călătorie întreruptă spre Venus.

13 octombrie 2000